

போலீசு : உத்தரவு வாங்கினீங்களா ராட்டினத்துக்கு?

இராட்டினக்காரன்: நாங்க வாங்கற வழக்கம் இல்லிங்க! திருவிழா நடத்துறாங்களே அவுங்க எல்லாத்துக்கும் சேத்து உத்தரவு வாங்கிப்படுவாங்க.

போலீசு : வாங்கலே. வாங்கியிருந்தா, காட்டு!

(இராட்டினக்காரன் திருவிழாவுக்குடையவரைத் தேடிக்கோயிலுக்கு வருகிறான். இதுபோலவே கடைக்காரர் அனைவரும் ஒரே கூட்டமாகக் கோயிலில் கூடிவிடுகிறார்கள்.)

தர்மகர்த்தர் 1 : ஏன் வேலு! சர்க்கார் சாய்காலோண்ணேன். யாரையும் கேக்காமல், ஊரையும் கூட்டி முடிவு கட்டாமல், கும்பாபிஷேகம் வைச்சிபுடறதுதானோ.

வேலு : எங்க கட்சிக்காரர் அப்டி ஒரு போதும் பண்ண மாட்டாங்க. இதுக்கெல்லாம் காரணமாயிருந்து நடத்தறது வட்டிக் கடைப் பொன்னன்.

தர்மகர்த்தர் 1 : அவருக்கும், நம்ப கோயிலுக்கும் தொடர்பு என்னா? ஒண்ணுமேயில்லியே! கோயில்லியா இருக்கார் அவரு?

வேலு : ஆம்.

(தர்மகர்த்தர், கோயிலுக்கு எரிச்சலோடு போகிறார். மற்றொருபுறம் எதிர்க் கட்சித் தர்மகர்த்தர் செல்லுகிறார். அவர், அவ்வழியே போய்க்கொண்டிருந்த மரக்காலைப் பார்த்து விடுகிறார்.)

தர்மகர்த்தர் 2 : ஏன், கார் ஓட்டுகிறவரே! தரும கர்த்தர்களுக்குள் சச்சரவு இருப்பதும், அதனால்தான் கோயில் சாத்தியிருப்பதும் உமக்குத் தெரியுமா தெரியாதா?

மரக்கால் : தெரியுங்க. எங்கியும் உள்ளதுதானே. சொல்லவா வோணும்?

தர்மகர்த்தர் 2 : அப்படியிருக்கும்போது சாவி வாங்கிம் போனீர்.

மரக்கால் : ஆர் இல்லேண்ணதுங்க?

தர்மகர்த்தர் 2 : வாங்கிம் போனதே தப்பு.

மரக்கால் : சாவி குடுத்தது சரியோண்ணேன்.

தர்மகர்த்தர் 2 : இருக்கட்டும். வாங்கிம் போயி கும்பாபிஷேகமாக நடத்தறது? எதிர்க்கட்சியின் சூழ்ச்சி யாண்ணேன்?

மரக்கால் : அப்படி ஒண்ணுமில்லிங்க!

தர்மகர்த்தர் 2 : பின்னே என்னா?

மரக்கால் : எட்டியாவது ஒரு நல்ல நடவடிக்கே நடக்கட்டுங்களே?

தர்மகர்த்தர் 2 : அது எப்படி?

மரக்கால் : அதென்னமோ, என்னெ கேக்காதிங்க. வட்டிக் கடைக் காரர் வருவாரு, அவரெ கேளுங்க.

(மரக்கால், கோயிலை நோக்கிப் போகிறான். அங்கங்கு அவரவர்கள் பேசிக்கொள்வதைக் கேட்கின்றான். கோயில் வாயிலை அடைகிறான். அங்கு அவன் காதில் பல வகையான கூக்குரல்கள் விழுகின்றன.

உள்ளூர் : பிராமணானைக் கேவலப்படுத்துவதா? வரட்டும், வட்டிக் கடைக்காரர்!

கடைக்காரர் : “என்னாய்யா? எல்லாக் கடைக்கும் சேத்துத் திருவிழா வுக்கு ஓடையவர் உத்தரவு வாங்கியிருப்பாருண்ணா எங்களைத் தொந்தரவு பண்ணிங்களே!”

வந்தவர்கள் : “வேண்டியது ரெண்டுபேரு. இதுக்கா இவ்வளவு விண்ணப்பம்?”

பார்ப்பனன் : “போக்கிரித்தனமாண்ணா இருக்குது. கும்பாபிஷேக மின்னு எல்லாரியும் ஏமாத்தரான் அந்த வட்டிக் கடைக்காரன்.”

இராட்டினக்காரன் : “எல்லாரும் சேர்ந்து ஒதெயுங்க அந்த வட்டிக் கடைக்காரனே.”

மரக்கால் : நீங்களும் இங்கே தானா?

கணக்கன் : பின்னே, என்னா?

மரக்கால் : ஓங்களைப் பழயபடி வேலையிலே வச்சிக்கச் சொன்னேன் ஐயாகிட்டே. உம். முடியாதுண்ணு சொல்லி புட்டாரு பட்டு கத்ரிச்சாப்லே.

கணக்கன் : அவன் கூப்டாக்கூட நான் வரமாட்டேன்.

மரக்கால் : அவருக்கு, இப்ப கெட்டிக்காரக் கணக்கர் ஒருத்தர் தேவையாயிருக்குது. ஏண்ணா கணக்கெயெல்லாம் மாத்தி எழுதணும்.

கணக்கன் : எப்படி? ஏன்?

மரக்கால் : நீங்க, இரணுறாயிர ரூபாயையும் நாளாவட்டத்லே அவரு பேர்லேயே பத்து எழுதியிருக்கிங்க.

கணக்கன் : வேறே, அவருதானே, சூதாட எடுத்தாரு. நாந்தானே குடுத்தேன்.

மரக்கால் : சரிதான். அதே, அந்தப் பெரியவரு மேலேயே பத்து எழுதிபுட்டா நல்லதாச்சே.

கணக்கன் : தெரியுமே எனக்கு. சாவுக்கு நான் வந்தேனே எதுக்கு? ஐயா சேதி வெளிச்சமாக்கத்தானே. ஐயாவுக்கு ஓர் அத்தை இருக்காங்களே அவுங்ககிட்டே நல்லா சொல்லி வைச்சேன். ஓகோ! பொய்க் கணக்கு எழுதத் தான் கெட்டிக்காரனா பாக்றாரோ? இருக்கட்டும். இது என்னா? யார் செஞ்சது பெரளி?

மரக்கால் : எந்தப் பெரளி?

கணக்கன் : கும்பாபிஷேகப் பெரளி.

மரக்கால் : அவருதான், விண்ணப்பக்காரரெ வரச் சொல்றதுக்கு, இடம் தேவையாயிருந்தது. கோயில் சாவி கேட்டாரு. அவங்க குடுக்கமாட்டோம் இண்ணாங்க. கும்பாபிஷேகம் பண்ணி புட்றேண்ணாரு, சுலபமா. சரிண்ணு குடுத்தாரு சாவியெ அந்த தர்மகர்த்தா.

கணக்கன் : அப்ப, கும்பாபிஷேகம் இல்லியோ?

மரக்கால் : சொல்லுவார் சொன்னாலும் கேப்பாருக்கு அறிவு கிறிவு இருக்க வாணாமாண்ணேன். நான் வர்றேன். வேலை யிருக்குது.

(என்று கூறிக் கோயிலின் பந்தல் நடுவில் இட்டிருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான். எதிரில் மேசைமேல் வைத்திருந்த விண்ணப்பக் கட்டைப் பிரித்தான்.)

விண்ணப்பக்காரன் 1: இவ்வளவும் விண்ணப்பமா?

விண்ணப்பக்காரன் 2: எப்போது இதையெல்லாம் பார்ப்பது?

(இதற்குள், விண்ணப்பக்காரர் கூட்டம் மரக்காலைச் சூழ்ந்து கொண்டது. ஒருவர் மேல் ஒருவர் தள்ளியும், மோதியும், ஏறியும் மரக்கால் எதிர்வர முயலுகிறார்கள்.)

போலீசு : அங்கே யாரையா கும்பாபிஷேகக்காரர்?

கடைக்காரன் 1: ஐயா, உத்தரவு வாங்கீனர்களா?

(மரக்கால் முகத்தில், அச்சம் கூத்தாடுகிறது)

மரக்கால் : நானில்லே ஒடையவன். இதோ வருவாரு இருங்க.

(என்று கூறிக் கூட்டத்தினரின் காலடியில் புகுந்து தன் வீட்டுக்கோடுகிறான்.)

காட்சி - 20

இடம் : மரக்கால் வீடு, காமாட்சியம்மன் கோயில்
 காலம் : காலை
 உறுப்பினர் : மரக்கால், தங்கம், தர்மகர்த்தர், பொன்னன்
 முதலியோர்.

(வீட்டில் புகுந்த மரக்கால் பரபரப்புடன் தன் மனைவியை அழைக்கிறான்.)

மரக்கால் : கோயிலுக்கு வரும்படி பொன்னனுக்குச் சொல்லி அனுப்பிவிட்டேன் ஒரு பையன்கிட்டே. அவன் இந்நேரம் போய்ச் சொல்லியிருப்பான். பொன்னன் இந்நேரம் கோயிலுக்குக் கெளம்பியிருப்பான். அவன் படப்போற பாட்டை நீ பார்க்கணுமே எப்படிப் பாக்கிறது?

தங்கம் : எப்படிப் பாக்கிறதுங்க நான்?

மரக்கால் : ஒண்ணு செய்! நானு ஒரு சாய்புவாட்டம் வேஷம் போட்டுக்கறேன். நீ ஒரு சாய்பு வூட்டுப் பொண்ணாட்டம் முக்காடு போட்டு மூஞ்சை கீஞ்சையெல்லாம் மூடி மறைச்சிக்க. நம்ம ரெண்டு பேரையும் அடையாளம் தெரியாது. இருந்து பார்க்கலாம் வேடிக்கையே.

தங்கம் : உம். சரிங்க.

(மரக்கால், கண்ணுக்கு நாலு பட்டை நீலக் கண்ணாடியும், தலைக்கு முக்காடும், அதன்மேல் குல்லாவும், கைக்குக் குடையும் இடைக்குக் கைலியும், மூக்கின் அடிக்குப் பெரியதோர் ஒட்டு மீசையும் உடலுக்குச் சட்டையுமாக விளங்கு கிறான். பெரியதொரு வெள்ளைத் துப்பட்டியைத் தலைமுதல் கால்வரை மறையப் போர்த்துக் கண் மட்டும் தெரியும்படி கையால் முக்காட்டை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டே தங்கம் நடக்கத் தொடங்கு கிறான். இருவரும் கோயிலின் வாயிலை அடை கிறார்கள். அப்போது தான் பொன்னனும் கோயிலின் வாயிலை அடைகிறான். பொன்னனை வாயிலி லேயே வளைத்துக் கொள்ளு கிறார்கள் கடைக்காரர்களும் போலீசும்.)

கடைக்காரன் 1 : கடை உத்தரவு எங்கே?

கடைக்காரன் 2 : எல்லாக் கடைக்கும் உத்தரவு வாங்கினீங்களா? என் பட்டாணிக்கடை உத்தரவை முன்னே குடுங்க!

போலீசு : எல்லாக் கடைக்கும், உத்தரவு வாங்கினீரா நீர்? இருந்தா காட்டும்.

இராட்டினம் 1 : இராட்டின உத்தரவு எங்கே? உத்தரவு இல்லாவிட்டா சர்க்கார் தண்டிக்கும் எங்களே.

(பொன்னன் விழிக்கிறான்.)

சாயபு : என்னாம்பளே, பக்ரீத்துக்கு ஒட்டிவந்த ஆட்டுக் கடாவாட்டம் முழிக்கிறீமே?

பொன்னன் : யார், கடை வைக்கச் சொன்னார்கள்? யார், உங்களை இராட்டினம் போடச் சொன்னார்கள்? என்னிடத்தில் ஏது உத்தரவு?

சாயபு : என்ன ஜவாப்பும்ளே இது! நீமிர்தானேம்பளே கும்பாசேகம் பண்ணா?

பொன்னன் : நான் எங்கே கும்பாபிஷேகம் பண்ணேன்?

கடைக்காரன் 1 : பின்னாரு?

கடைக்காரன் 2 : என்ன அக்குறும்பா இருக்குதே!

கடைக்காரன் 3 : உடமாட்டோம் உன்னே.

போலீசு : எல்லாரும் போலீசுக்கு வாங்க. உம்!

சாயபு : போம்பளே, போலீசு அழைக்கறாஹு.

(சாயபுவின் உடனிருக்கும் சாயபுவின் பெண்டாட்டி யான தங்கத்திற்குச் சிரிப்பு அடக்க முடியவில்லை. இந்த நிலையில், தானம் வாங்கவந்த பார்ப்பனர் கூட்டம் பொன்னனை நெருங்குகிறது.)

பார்ப்பனன் 1 : உள்ளூரில், நாங்க இல்லியோ? அப்படி இருக்கச்சே அசலூர்லே இருந்து கனபாடிகளை அழைச்சிட் டீரோ? கனபாடிகளை! கனபாடிகள் வந்தா! சட்டை போட்டுண்டு குல்லா வைச்சுண்டு லகஷணம்! காரியாதிகளே நாங்க ஆரம்பிக்கலாமோ?

பொன்னன் : எதற்கு? யார்? ஒன்றும் விளங்கலியே.

சாயபு : கும்பாப் சேகத்துக்கும்ளே! நீர் கூப்பிட்டிம்ளே!

பொன்னன் : கும்பாபிஷேகமா?

(இதற்குள் தருமகர்த்தர் வருகிறார்.)

தருமகர்த்தர் 1 : ஏன் வட்டிக் கடைக்காரரே, யார் உத்தரவின் மேல் நீர் எங்கள் கோயிலுக்குக் கும்பாபிஷேகம் செய்து துண்ணேன். உம்?

தருமகர்த்தர் 2 : (அங்கு வந்து) வேறு எதுக்கோண்ணு சொல்லித் தானே சாவி கேட்டீர்?

பொன்னன் : ஆம்!

தருமகர்த்தர் 2 : கும்பாபிஷேகம் செய்ய உமக்கு யார் சொன்னார்? அதெ மட்டும் சொல் மரியாதியா!

சாயபு : ரொம்பப் பணக்காரன் இண்ணு நெனைச்சிக் கிட்டீமோ நிமிரு? என்னாங்காணும் பணக்காரத் திமிரு? ஒமக்கு ஒரு காசி ஏதும்ளே சொத்து? ஜாடா குத்ரெ பந்தயத்லெ திவாலா பூட்டியேம்ளே நிமிரு? ஆருக்கும்ளே தெரியாது? இதெல்லாம் என்னா ஷரத்தும்ளே?

பொன்னன் : (பார்ப்பனரை நோக்கி) உங்களை யார் அழைத்தார்கள்?

பார்ப்பனர் 2 : அழைக்கணுமோண்ணேன்?

சாயபு : அழைக்கணுமோம்ளே பார்ப்பானை. பலான இடத்திலே பலான ஜோலிண்ணா ஓடிவாறாஹ.

பொன்னன் : என் வட்டிக் கடைக்கு ஒரு கணக்கன் தேவை, ஒரு காவற்காரன் தேவையென்று செய்தித்தாளில் வெளிப்படுத்தினேன். விண்ணப்பங்கள் வந்தன. விண்ணப்பங்கட்கு உடையவர்களும் வருவார்கள் என்று கோயில் சாவி கேட்டனுப்பினேன். அது தான் எனக்குத் தெரியும்.

(இதற்குள் பழய கணக்கன், அங்கு வந்துவிடுகிறான்.)

கணக்கன் : ஆமாம் உள்ளூரில் ஒரு கணக்கன், ஒரு காவற்
காரன் அகப்படவில்லையா? அவர்கட்குப் பொய்க்
கணக்கு எழுதத் தெரியாதா?

பொன்னன் : அடே, என்ன சொன்னாய்?

(கணக்கனை அடிக்கிறான் பொன்னன். கணக்கன்
பொன்னனை அடிக்கிறான். போலீசு தடுக்கிறது.
மக்கள் பெருந்திரளாக அங்கு மிங்கும் ஓடுகிறார்கள்.
பட்டாணிக் கடை முதல் எல்லாக் கடைகளும்
கொள்ளை போகின்றன. எங்கும் அடி தடி கலகம்,
கூச்சல், குழப்பம்! பொன்னன், கணக்கன் முதலிய
சிலர் போலீசுக்கு அழைத்துச் செல்லப்படுகிறார்கள்.)

சாயபு : அரே பொன்னா சொக்ரா! போ! போ! போ! கார்வார்
இஸ்து கினுப்போ பொன்னனை!

(தங்கம் விழுந்து விழுந்து சிரித்துக் கொண்டே
போகிறாள். மரக்காலும் போகிறான்.)

காட்சி - 21

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு

காலம் : பகல்

உறுப்பினர் : மரக்கால், மின்னொளி, தங்கம், இன்னமுது,
முதலியோர்.

(தங்கமும் மரக்காலும், மாற்றுடை களைந்து உரிய உருவத்
துடன் மின்னொளியிடம் வருகிறார்கள். மின்னொளியுடன்
இன்னமுதும் இருக்கிறாள்.)

மின்னொளி : என்ன செய்தி மரக்கால்?

மரக்கால் : காமாட்சியம்மன் கோயில் தெருவிலே அண்டு கொள்ளாத
கூட்டம். கோயிலுக்குள்ளே எள்ளு போட்டா எள்ளு
வுழாதுங்க. எனக்குத் தலைவலி பொறுக்க முடியிலே.
ஐயாவே அழைச்சி வர ஆள் அனுப்பிட்டு வூட்டுக்குப்
போனேன். இப்பத்தான் கொஞ்சம் ஓடம்பு நல்லாச்சி.
ஐயா வூட்டுக்குப் போவுணும்னேன்; தங்கம் நானும்
வற்றேன் நீங்க இந்த நெலையிலே தனியே போப்பா
துண்ணா. வா இண்ணேன் வந்தா. வந்தோம். என்னாம்மா
சேதி? கணக்கப் புள்ளே ஆரு? காவக்காரன் ஆரு?

இன்னமுது : என்ன கார் ஓட்டுகிறவரே! இராட்டினம், கடைகள் எல்லாம்
வந்துவிட்டனவாம். கும்பாபிஷேகமாம். விண்ணப்பக்
காரர்களின் கூட்டத்திலிருந்து கும்பாபிஷேகம் பிறந்தது
எப்படி? யார், இதை யெல்லாம் உண்டாக்கினவர்கள்?

மரக்கால் : ஆரும் உண்டாக்க வேண்டியதில்லிங்க. வேலை
யில்லாத் திண்டாட்டந்தான் காரணமாயிருக்கும்.

மின்னொளி : பார்ப்பனர், எப்படி வந்தார்கள்?

மரக்கால் : அமைதியா இருக்கற ஓர்லே கலகத்தெ உண்டாக்கி
காலந் தள்ளுங்க அவுங்கதான்மா!

(இதற்குள், வட்டிக் கடையின் ஆள் ஒருவன் ஓடி வருகிறான்.)

ஆள் 1 : அம்மா, ஐயாவைப் பழய கணக்கன் அடிச்சான்.

மரக்கால் : உம். இருக்காது.

.....(1) பரபரப்பு 'நல்லதில்' (க)கூடுதலாக 100 மில்லியனு
மிகு சந்தர்ப்பம் 'மூலம்' 100 மில்லியன் : கலாபரபரப்பு

கிராமநாயகத்தொகுப்புகள் : நாயக்கம்

‘‘മുക്തമുക്തം ചാപരമമുക്തം നമഃ’’
‘‘മുക്തമുക്തം ചാപരമമുക്തം നമഃ’’ : കയറാപരമമുക്തം

புத்தரின் தீர்மானம் : ஸ்ரீமதராமன்

ഗ്രന്ഥകൃത്ത് : കൃഷ്ണകുമാരൻ

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: (அ) ஆம்.

സ്വാഭാവികമായി ക്ഷണിക്കപ്പെടുന്ന
 കർമ്മങ്ങൾക്ക് പരസ്പരം വിരുദ്ധമായവയെ : നിരസിക്കുക

പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയെ സംബന്ധിച്ച് പ്രത്യേക പരിശോധന നടത്തുന്നതിനായി പ്രത്യേക ഓഫീസ് തുറക്കുന്നതിനുള്ള നടപടികൾ സ്വീകരിക്കണമെന്നും അതിനായി ആവശ്യമായ ഓഫീസ് സൗകര്യങ്ങൾ ഒരുക്കണമെന്നും അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

[illegible]

‘திரு. பி. இளஞ்செல்வம் கலாநிதி துறையியக்கூடம்’
‘துறையியக்கூடம்’ ‘துறையியக்கூடம்’ ‘துறையியக்கூடம்’ : 1. பதி

උතුරුබදාම 'හැකි' ගත්හ. 'ඉංග්‍රීසි' ඉන්දියානු ආරක්ෂකයෝ : ලාංකිකයෝ

இரண்டில் மிகச்சாலையான மரமாய்வுபெற்று
 நாலாறுபாடகங்களாக மரமாய்வுபெற்று கிடைக்கிறது. இரண்டில்
 மிகச்சாலையான மரமாய்வுபெற்று கிடைக்கிறது. இரண்டில்

செய்து : ஸாசனம்

‘மதுராசு’ பிபசகாலய ஸ்தலஸ்தீ ஸ்தலதரி ஸாத பாகி எய் : 1 ஸ்தீ

சுவாமிநாதர் பற்றிய பழையதாசனம் : ஸ்ரீமதகங்கா

மாத்தியம் : டி மார்ச்

பொருத்தமான ஸ்தலங்களிலுள்ள 'ஸ்ரீ' : ஸ்ரீமத்கிருபா

ஆள் 1 : இப்பத்தான்.

சுருத்தியப பரஹ்ம : லக்ஷ்மி

புறக்கூறுதல்பயம் நயத் நயவு : புறநீ

மின்னொளி : உட்காருங்கள். சாப்பிட்டுப் போகலாம்.

தலைப்பாகை : செலவுக்கு?

மின்னொளி : ஏற்பாடு செய்யப்படும்.

(இதற்குள், இன்னும் எழுட்டுப் பேர் வந்து விடுகிறார்கள்.)

ஒருவர் : இதுதானே வட்டிக்கடைப் பொன்னன் வீடு?

மரக்கால் : இல்லை இல்லை, எதிர்த்த வீடு.

ஒருவர் : வீட்டில் அவர் இருப்பாரா?

மரக்கால் : திண்ணையிலே ஒக்காந்திருங்க. அவர் வார நேரந்தான்.
(எதிர் வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்து விடுகிறார்கள்.
மற்றும் பத்துப்பேர் வருகிறார்கள்.)

ஒருவர் : விண்ணப்பத்துக்குப் பதில் என்ன?

மரக்கால் : எந்தவூர்?

ஒருவர் : இந்த வூர்தான்.

மரக்கால் : ஆளைப் பொறுக்கி எடுத்தாச்சே.

ஒருவர் : யாரை? தெரியணுமில்ல.

மரக்கால் : திண்ணையிலே உட்காருங்க.

(இன்னும் 20 பேர் வருகிறார்கள்.)

மரக்கால் : வாங்க, விண்ணப்பக்காரர்களா? தெருவிலே உக்காருங்க.
(திண்ணையிலே உட்காருகிறார்கள்.)

மரக்கால் : வாங்க, விண்ணப்பக்காரர்களா?

ஒருவர் : ஆமாமாம். நான் இரவது வருஷம் கணக்கு வேலை
பார்த்திருக்கேன். என்னெ எடுத்துக்குங்க.

மற்றொருவர் : ஐயா, எங்கே? நீங்கதானா?

மரக்கால் : ஒருத்தரை எடுத்தாச்சே.

ஒருவர் : எடுத்தாச்சி! எங்களுக்குச் செலவுக்குக் குடுத்து
அனுப்புங்க.

மரக்கால் : திண்ணையிலே ஒக்காருங்க ஐயா வருவாரு.

ஒருவர் : திண்ணையிலே இடமில்லையே.

- மரக்கால் : இங்கேதான் ஒக்காருங்க.
(மற்றும் 50 பேர் வந்துவிடுகிறார்கள்.)
- மரக்கால் : இங்கேதான் ஒக்காந்திருங்க.
(மின்னொளியும், இன்னமுதும் மரக்காலைத் தனியே அழைத்துப் பேசுகின்றனர்.)
- மின்னொளி : என்ன நீர் அனைவரையும் இங்கேயே அடுக்குகிறீர்! அங்கே தொல்லையடைந்து ஐயா இங்கே வருகையிலுந் தொல்லையா?
- மரக்கால் : என்ன பண்ணச் சொல்றிங்க. இன்னது செய்துதுண்ணு சொல்லுங்க.
- இன்னமுது : வேண்டிய ஆட்களை எடுத்தாயிற்று என்றால் போக வேண்டியதுதானே.
- மரக்கால் : அச்சமா இருக்குதம்மா? அவர்களுக்கோ ஒரே எரிச்சல்.
- இன்னமுது : என்ன செய்வது! தெரியவில்லையே.
- மரக்கால் : ஏதாவது வழிதேடி வைக்கறேன். ஐயா, நான் சொன்னா கேக்றாரா? தங்கம் இங்கே வா.
(வருகிறாள்)
- ஓங் கதையே அம்மாகிட்டச் சொல்லணுமிண்ணு தானே வந்தே, சொன்னியா?
- தங்கம் : பக்கத்தூட்டுப் பண்டாரம் பொண்டாட்டி இருக்கா பாருங்க,
- மரக்கால் : இருக்கா பாருங்க! இருப்பது அம்மாவுக்காடி தெரியும்?
- தங்கம் : அவ கம்மலே எங்கிட்ட குடுத்து வட்டிக் கடயிலே வச்சிப் பத்து ரூபா வாங்கிக் குடுக்கச் சொன்னா. எடுத்தும் போனேன். ஐயா இருந்தாரு - தனியா. என்னே அங்கியே அறையிலே கூப்டாரு - போனேன். கெட்ட நெனைப்பு நெனைச்சாரு.
(வெட்கத்தால் தலை நட்டுக் கொள்ளுகிறாள்)
- மரக்கால் : அப்றம், நெனைச்சி என்னா செஞ்சாரு... அவ சொல்ல வெட்கப்பட்டா. கையப் புடிச்சி இழுத்தாராம், உம்! எப்படி?

மின்னொளி : கார் ஓட்டுகிறவரே! மன்னிப்புக் கேட்கிறேன். அம்மா, உன்னையும் நான் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன். ஊர்ப் பெண்களைக் கல் என்றும் மரமென்றும் நினைக்கும் கீழ் மக்கள் கூட்டத்தை நான் வெறுக்கிறேன். என் நிலைக்கு நீங்கள் இரங்குங்கள்.

(கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொள்கிறாள்.)

மரக்கால் : அம்மா, நானும் உங்களுட்கே இன்னும் வேலை பாத்துக் கினு இருக்கிறது ஒங்களைக் காப்பாத்த, கண்ணப்பனைக் காப்பாத்த.

தங்கம் : இந்தக் கூட்டத்தெ எப்படியாவது போகச் சொல்லுங்களேன்,

மரக்கால் : இருக்கட்டும்.

(என்று தெருநோக்கிச் செல்லுகிறான். சிறிது நேரத்தில், உள்ளே வந்து, உள்ளே நிறைந்துள்ளவர்களில் ஒருவரைத் தனியே அழைத்துப் பேசுகிறான்.)

மரக்கால் : உங்கள் பெயர்?

அவன் : குப்புப்பிள்ளை.

மரக்கால் : திறமை?

குப்புப்பிள்ளை : பி.ஏ. வித்வான் தேர்தல்.

மரக்கால் : முகத்திலே தெரிஞ்சுது. ஆரிடமும் ஒன்றும் சொல்லாதீர்கள். என் கூடவே வாங்க.

(தெருவில் அழைத்துச் சென்று சற்றுத் தொலைவில் ஒரு வீட்டைக் குறிப்பிட்டுக் கூறுகிறான்.)

அந்தவூட்டே புள்ளே செத்துப்பூட்டுது. ஐயா, அதோ பச்சைப் போர்வையுடன் ஒக்காந்து இருக்காரு பாருங்க. அவரு பக்கத்தே சாடையா போயி மெதுவா ஒக்காந்துபுடுங்க. கூடவே போங்க. போம்போது மெதுவா சமயம் பார்த்துச் சொல்லுங்க சீனன் அனுப்புனாருண்ணு அதோடு சரி. உம், உடுங்க!

(குப்பு பிள்ளை நழுவுகிறார். மரக்கால், சற்று உரக்க மற்றவர்கட்கும் சிறிது புரியும்படி சொல்லியதால் குப்புப்பிள்ளையுடன் ஒருவர் ஒருவராக நழுவுகிறார்கள். தெருவில் இருந்த அனைவரும் சாவு வீட்டில் மொய்த்துக் கொண்டார்கள்.)

மரக்கால் : (வீட்டினுள் வந்து ஒருவரை அறையில் அழைத்து உரக்கச் சொல்லுகிறான்) உம் பெயர் என்ன?

அவர் : ராமு!

மரக்கால் : திறமை?

ராமு : எஸ்.எஸ்.எல்.சி.

மரக்கால் : கேள்விப்பட்டிருக்கேன்.

ராமு : காவற்காரன் வேலை தேவை!

மரக்கால் : நேரே மேற்கே போங்க. கோட்டை மோடு!, அங்கே வயலுக்கும் பக்கத்லே தோப்பு! அங்கே மரம் வெட்டுவாங்க! ஒருவர் செவப்பா கையிலே கொடை வைச்சிக்கினு நிப்பாரு. அவுருதான். போயி காணுங்க.

(போகிறார் ராமு. மற்றவரும் போகிறார்கள்.)

மரக்கால் : அம்மா, எல்லாரும் பூட்டாங்க. ஐயாவும் வர்றாரு. கம் முண்ணு ஓட்டே பூட்டிக்கினு நம்பத் தோட்டத்து ஓடு இருக்குது பாருங்க, அங்கே பூடணும். ஐயா கிட்டே சொல்லி புடுங்க.

(மரக்காலும் தங்கமும் போகிறார்கள்.)

மினொளி : அக்கா! கொலைமுயற்சி, ஏழைப் பெண்களைக் கற்பழிக்கும் வழக்கம், சூதில் நாட்டம், இவை என் கணவர்! இருக்கப் பிடிக்கவில்லை. தற்கொலை பழிப்பாகும் என்று அஞ்சுகிறேன்.

இன்னமுது : அவரைத் திருத்தலாம். ஊக்கத்தை இழக்காதே!

காட்சி - 22

இடம் : கண்ணப்பர் வீடு

காலம் : மாலை

உறுப்பினர் : பொன்னன், மின்னொளி.

(பொன்னன் வருகிறான். அங்கொரு சாய்வு நாற்காலியில், மின்னொளி நீர் சொரியும் விழியுடன் முகம் கவிழ்ந்திருக்கிறாள். இன்னமுது சமையல் கட்டில் சென்றாள்.)

பொன்னன் : மின்னொளி!

மின்னொளி : அத்தான்; (எனத் தலை நிமிர்கிறாள்.)

பொன்னன் : நீ ஏன் அழுகிறாய்?

மின்னொளி : (எழுந்து நின்று) உங்கட்கு என்ன நேர்ந்ததோ என்று தான்.

பொன்னன் : எல்லாம் அந்தக் கணக்கன் வளர்த்த வம்பு. என் மேல் அரசினர் வழக்குத் தொடுத்திருக்கிறார்கள். அபராதம் விதிப்பார்கள்; அஞ்சவில்லை. மானத்தைக் கெடுத்தான் கணக்கன். அதை நினைத்தால் உள்ளம் வருந்துகிறது.

மின்னொளி : அத்தான்! இந்த வீடுநிறைய விண்ணப்பக்காரர்கள்! தெரு நிறைய விண்ணப்பக்காரர்கள். கொதிப்புடைய நெஞ்சினராய்க் கூடிவிட்டார்கள்.! வழிச் செலவுக்குச் பணம் என்பார் சிலர். சாப்பாட்டுக்குக் கொடு என்பார் மற்றும் சிலர். ஒரே ஆர்ப்பாட்டம். மரக்கால், சூழ்ச்சி செய்து எங்கேயோ அனுப்பினார். நாம் வீட்டைச் சாத்திக் கொண்டு தோட்டத்து வீட்டுக்குப் போய்விட வேண்டும். மரக்கால் அதைத்தான் வற்புறுத்திக் கூறுகிறார்.

பொன்னன் : உடனே. கிளம்ப வேண்டும்! வட்டிக் கடை?

மின்னொளி : முன்னமே சாத்தியாய் விட்டது. இரண்டு நாட்களின் பின் திறக்கலாம் என்று சொல்லி அனுப்பினேன் ஆட்களிடம்.

பொன்னன் : நல்ல வேலை செய்தாய்.

காட்சி - 23

இடம் : கார்வண்ணர் சத்திரம்

காலம் : இரவு

உறுப்பினர் : பொன்னன், மரக்கால்.

(முத்தால்பேட்டையில் உள்ள கார்வண்ணர் சத்திரம். அச்சத்திரத்தின் முன்புறம், பார்ப்பனர் சிற்றுணவுக் கடை. வலப்புறத்தில் பெரிய தோர் அறை. உயர் வகுப்பு மாணவர் பலர் தங்கும் இடம் இடப்புறத்து அறை. பொதுவிடம், மிகப் பெரியது தான். உட்கட்டில் ஓர் அறையில் மரக்கால், பொன்னன் பேசத் தொடங்குகிறார்கள் இரவு மணி 10.)

பொன்னன் : உன்னை, என்னில் வேறாக நினைக்கவில்லை.

மரக்கால் : தெரியாதுங்களா? நான் நினைச்சால்லிங்களா நீங்க நெனைக்க.

பொன்னன் : அதனால், என் நன்மை உன் நன்மை. உன் நன்மை என் நன்மை.

மரக்கால் : சொல்லணுங்களா?

பொன்னன் : நான், நினைப்பதை உனக்கு மறைக்க மாட்டேன்.

மரக்கால் : மறைக்க வாணாண்ணேன்!

பொன்னன் : என் கருத்துக்கும் நீ மாற்றமாக நடக்கக் கூடியவனல்ல.

மரக்கால் : எப்போ நடந்தேன்? வெரலை வுடுங்க, இந்த இரவது வர்ஷத்தே?

பொன்னன் : நான் நல்லதைச் சொல்லுகிறேனோ, பொல்லதைச் சொல்லுகிறேனோ, செய்யென்றால் செய்து வந்தாய்.

மரக்கால் : இனிமேலுந்தாங்க. அது என்னா அப்படிச் சொல்லி புட்டிங்க, வந்தேண்ணு! நீங்க இப்பொ சொல்லுங்க, கணக்கனே குத்தணுமா? ஒரே குத்து, கொடல் வெளியே! போறேன் சாவடிக்கு! உறுதியா.

பொன்னன் : செய்யச் சொன்னால் செய்யமாட்டேன் என்றா சொல்லு கிறாய்! இருக்கட்டும், நான் சொல்ல வருவது அதுவல்ல.

மரக்கால் : சொல்லுங்க. சும்மா.

பொன்னன் : நினைத்தால் நெஞ்சு பகீர் என்கிறது மரக்கால்.

(கண்ணீர் துடைக்கிறான்.)

மரக்கால் : என்னாங்க ஐயா? சொல்லுங்க ஐயா, சொல்ல மாட்டேன் நீங்களேய்யா.

(அழுகிறான், கண்ணீர் துடைத்துக் கொள்ளுகிறான்.)

பொன்னன் : அழாதே மரக்கால்! முதலிலிருந்து கடைசி வரைக்கும் அந்த வீரப்பன் என்னைக் கெடுத்துக் கொண்டே வந்து விட்டான்.

மரக்கால் : அவந்தானே. சரிங்க நாளைக்கிக் கோயிலுக்கு வருவான். நீங்க எட்ட நிலலுங்க. ஒரு தட்டு தட்டேன். கை உழுந்துபுடும். தொங்கிபுண்ணேன். நரம்பு வேலை! முந்தியே செஞ் சிருப்பேன்! நீங்க வருத்தப்படு விங்கண்ணு இருந்துட்டேன். வெகுநாளா அவன் மேலே எனக்கொரு புள்ளி. கொஞ்சம் மனசெ பெரிசு பண்ணி உத்தரவு குடுங்கண்ணேன். ஆளே ஒழிச்சி புட்டேன் அடியோட. சாவடிக்கு நான் போறேன். எங்க ஓட்டுக்காரியெ தெருவிலியா வுட்றப் போறிங்க. எனக்கு என்னாங்க புள்ளெயா குட்டியா? இந்த ஒடம்புலே ஓடுறது ஒங்க ரத்தங்க.

பொன்னன் : வீரப்பனால் என்னுடைய இருநூறாயிர ரூபாய் தொலைந்தது என்கிறேன். மீதியுள்ள சொத்தில் ஒரு காசும் நான் அடைய முடியாது. நானும், என் மனைவியும் பிச்சைதான் எடுக்க வேண்டுமாம். என் அத்தையும் மற்ற உறவினரும் காப்புக் கட்டிக் கொண்டு நிற்கிறார்கள் வழக்காட.

மரக்கால் : அப்படிங்களா! இருக்குங்க. அவங்க கண்ணை பாத்திங்களா நெருப்புக் கண்ணுங்க! நெஞ்சு அத்தினியும் நஞ்சுங்க.

பொன்னன் : உனக்கு இருநூறு ரூபா எடுத்து வந்தேன் பெற்றுக் கொள் (நோட்டுக்கள் கொடுக்கிறான். மரக்கால் பெற்றுக் கொள்ளுகிறான்) இதற்கு நல்லவழி ஒன்று நீ தான் சொல்ல வேண்டும்.

மரக்கால் : சொல்றங்க. நல்லா சொல்றங்க. நாளைக்கு இல்லிங்க. லூட்டுக்கு வாங்க. நெனைச்சி வைக்கிறேன். இல்லிங்க. நீங்க வரவாணாம். நாளைக்கிநான் வந்து சொல்றேன்.

பொன்னன் : என் அதை என் குடும்பத்தில் புகுந்து கலகம் செய்வதற்கு ஒரு காரணமாய் இருப்பவன் யார்?

மரக்கால் : ஓங்க தம்பி.

பொன்னன் : அவனுக்கோ, இப்போதே நான் என்றால் வேம்பு. இந்தச் சிறு வயதிலேயே.

மரக்கால் : என்னா திட்றாங்க அவன், ஓங்களெப் பின்னாலே! என்னா பாருங்க! குடும்ப கோடாலிங்க!

பொன்னன் : நன்றாய்க் கூறினாய் மரக்கால் அவனை.

மரக்கால் : வைக்கப்படாதுங்க.

பொன்னன் : ஆம். என்ன செய்யலாம்? அதைச்சொல்.

மரக்கால் : அவுங்க அதை லூட்டுக்கு அனுப்பிப் புடனுங்க.

பொன்னன் : அவர்கட்குப் பின்னும் நன்மையாகிவிடாதா?

மரக்கால் : ஆமாங்க ஆமாங்க. ஆளை ஒழிச்சிப்படுவமே.

பொன்னன் : அதுதான் சரி. எப்படி?

மரக்கால் : ஒரு மனசனைப் புடித்தது. அவங்கூட அனுபற்றது தம்பியே. பூடுங்க கல்லூரியில் படிக்கண்ணு, ஒழிச்சி புட்றது. இன்னொண்ணு செய்வமா? தனியா செலபேர் பெரிய படிப்பு கத்து குடுப்பாங்க. அவுங்ககிட்ட அனுப்பி ஒழிச்சிப்புட்றதுங்க. தேவலிங்க அது.

பொன்னன் : மரக்கால்! சொன்னால் தெரியும் உனக்கு. அந்தப் பையன் இருக்கிற வரைக்கும் நமக்குச் சொத்து ஏது?

மரக்கால் : ஆச்சிரமம் வைச்சிருக்காங்களே அங்கே அனுப்பிப் புட்டா, புள்ளாண்டான் அத்தோடு சரி.

பொன்னன் : சரி தான். ஆச்சிரமம் முதலில் அவனுக்குள்ள சொத்தைத்தானே கேட்டு வாங்கி ஏப்பமிட்டு விடுகிறது.

மரக்கால் : நாம் ஏப்பமிடப் பார்த்தா அது ஏப்பமிடப் பாக்குதோ? ஏது. பெரிய பக்காதாம் போல இருக்கு ஆச்சிரமம்.

ஆமாங்க, எந்த ஆச்சிரமத்தே பார்த்தாலும், அல்லாம் காசடிக்ற வேலையாகத்தான் இருக்குதுங்க.

பொன்னன் : வேறுவழி தோன்றவில்லையா? இப்போது சொன்னயே வீரப்பனைப் பற்றி அது போல் ...

மரக்கால் : அதுபோலத் தானுங்க செய்யணும். ஒங்க தம்பி ஒங்களை அந்த மாதிரி மோசம் செய்வாருங்க. அப்ப ஒங்க தம்பியே அப்படிச் செய்யத்தான் போறேனுங்க.

பொன்னன் : ஐயோ! தெரியாமல் பேசுகிறாயே! இப்போதே தீர்த்து விட வேண்டாமா?

மரக்கால் : தீத்துப்புடறது நல்லது தாங்க.

பொன்னன் : அதுதான் எப்படி?

மரக்கால் : சர்க்காரை வைச்சிக்கினு இந்தாங்க அவர் சொத்து இவ்வளவு, இவர் சொத்து இவ்வளவுண்ணு தீத்துக்கறது, ஒழிஞ்சுது சள்ளெ.

பொன்னன் : இன்னும் தெரியாமல் பேசுகிறாய். அப்படிச் செய்தால் எனக்கு மீதிப்படுவது என்ன?

மரக்கால் : ஆமாங்க. கையில் தகரக் கொவளெ; கக்கத்லே கந்தத் துணிமூட்டெங்க. எக்லெ துண்ணுத்துப் பொட்டம். திக்கில்லாத பாவி சிவபெருமானே நீராகாரம் கொஞ்சம் நீச்சத்தண்ணி இருந்தா ஓத்துங்கம்மா என்ற பாட்டு. ஆமாங்க ஆமாங்க. அதுவாணாம். வேற ஏதாவது பண்ணணும்.

பொன்னன் : மறைவான இடத்தில் பையனை அழைத்துப் போ. கழுத்தை முறுக்கிக் கொன்று போட்டுப் புதைத்துவிடு.

(மரக்கால், இதைக் கேட்டதும் அவனுக்குக் குரல் அடைத்துப் போகிறது. கண்ணீர் பீரிட்டடிக்கிறது. இருமல் வந்ததாகப் பாசாங்கிட்டு மறைவில் ஓடி நின்று அது கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு மீண்டும் பொன்னனிடம் வந்து நிற்கிறான்.)

மரக்கால் : நாம்ப, எப்படிச் சொல்றதிண்ணு நெனைச்சேன்; ஒங்க வாயாலியே வரட்டுமிண்ணு நான் இருக்க வேண்டியது தானே. எண்ணா ஒங்க தம்பியாச்சே? இது சின்னதுங்க.

நீங்க மலைக்காதிங்க. காலையிலே தக்க ஏற்பாடு பண்ணிப் புட்றேனுங்க.

பொன்னன் : ஏன் மரக்கால், உன்னால் முடியுமல்லவா? முடியாமல் என்ன?

மரக்கால் : அப்படில்லிங்க. ஒண்ணைத் தொட்டால் வெத்தியா முடிக்கணும். நானு, அந்தப் பையனோட ரொம்பப் பழவி புட்டேன். பழவிப்புட்ட ஒருத்தனைப் பழிவாங்க நெஞ்சு கொஞ்சம் பால்மாறும். இப்ப பாருங்க சில பேர் அறுத்துத் திங்கறத்துக்காவ பொறா வளப்பாங்க. கோழி வளப்பாங்க. வளக்றாங்களா? அதுங்கூடப் பழவிப் புட்றாங்களா? அப்டம் அதுவுளே அறுக்க மனசு வர்ற தில்லிங்க. கோழி, பொறாகிட்டேயே இப்படிண்ணா, மனசன்கிட்டே எப்பி மனசு வரும்? நீங்க, ஒண்ணுக்கும் ஓசிக்காதிங்க. எங்கிட்ட இருக்காங்க. அவுங்களைத் தொட்டுப் பாத்துட்டுவந்து சொல்றேனுங்க.

பொன்னன் : அப்படியா, உம்... ..

மரக்கால் : என்னாங்க, ஒண்ணும் கெட்டுபுடாதுங்க. இப்ப வேண்ணா போயி வந்துடுறேன். நீங்க மட்டும் இங்கியே இருங்க. தோட்டத்து ஓட்டுக்குப் பூடாதிங்க. நானு ஓடனே வந்து பதிலு சொல்லிபுட்றேனுங்க.

பொன்னன் : அப்படியானால் சரி.

மரக்கால் : தோ வந்துட்டேன்.

(என்று மரக்கால் போகிறான். அவன் போகும் போது சத்திரத்தின் வெளிப்புறத்தில் இருந்த பார்ப்பானிடம் கூறுகிறான்.)

மரக்கால் : ஓய்!! ஐயரே, ஐயா உள்ளே தனியா இருக்காரு. காப்பி, கீப்பி கொண்டுபோய் வை. கூட இரு.

ஐயர் : நல்லது.

(மரக்கால் போகிறான்.)

காட்சி - 24

இடம் : கார்வண்ணர் சத்திரம்

காலம் : உச்சி இரவு

உறுப்பினர் : பொன்னன், ஐயர், சங்கரப்பிள்ளை
முதலியோர்.

(மரக்கால் வெளியே சென்றவுடன், ஐயர் பொன்னனுடன்
உள்ளே போகிறார்.)

ஐயர் : சௌக்கியமோ!

பொன்னன் : இந்நேரம் நீர் எங்கிருந்தீர்?

ஐயர் : இங்கேதான் இருந்தேன். நீங்கள் பேசிண்டு இருந்தியள்.

பொன்னன் : எப்படித் தெரியும்?

ஐயர் : பேசிண்டுதானே இருந்தியள்.

பொன்னன் : என்ன பேசிக்கொண்டிருந்தோம்?

ஐயர் : ரகசியம் பேசிக் கொண்டிருந்தியள்.

பொன்னன் : ரகசியம்! ஏன் அங்கே நின்றிருந்தீர்?

(உள்ளே வரக்கூடாதா என்ற கருத்தில் பொன்னன்
இப்படிக்கேட்டதாக ஐயர் நினைத்துக் கொண்டு பதில்
கூறுகிறார்.)

ஐயர் : நமக்கென்ன, உள்ளே நாம் ஏன் போக வேண்டும்
என்று நெனைச்சுண்டு, வெர்னே இருந்துட்டேன்.

(இதற்குள் அங்குவந்த சங்கரப்பிள்ளை, பொன்னனின்
நண்பர், பேச்சில் தலையிட்டுக்கொள்கிறார்.)

சங்கரப்பிள்ளை : என்னங்காணும் ஐயரே.

ஐயர் : இவா, மரக்கால் கூடப் பேசிண்டிருந்தா. நாம் ஏன் வர
வேண்டும்? ரகசியம் பேசிண்டிருந்தா. நான்
அங்கியே இருந்துட்டேன்.

சங்கரப்பிள்ளை : ரகசியம்! என்ன ரகசியம்? யார் தலையை யார் அறுத்து விடுகிறார்கள்? நீர் ஏன் அதை நினைக்க வேண்டும்.

பொன்னன் : இல்லை, இல்லை. என்ன பேசி இருந்தோம் என்பதைக் கேட்டிருந்தீரா என்றேன்.

ஐயர் : இல்லியேண்ணேன்.

பொன்னன் : அப்படியானால் ஒன்றும் நீர் தெரிந்து கொள்ள வில்லையே.

ஐயர் : இல்லேண்ணேன்.

பொன்னன் : சரி நீர் போகலாம்.

ஐயர் : காப்பி வேண்டாமோ?

பொன்னன் : வேண்டாம்.

(ஐயர் போகிறார்.)

நீங்கள் இங்குத்தான் இருந்தீர்களா? இப்போது தான் வருகிறீர்களா!

சங்கரப்பிள்ளை : ஏன்? இங்குத்தான் இருந்தேன். நீரும் மரக்காலும் பேசியிருந்ததைக் கேட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தேன்.

(என்று ஒருபோடு போட்டார், சங்கரப்பிள்ளை. பொன்னனுக்கு அச்சம் உண்டாகி விடுகிறது.)

பொன்னன் : சங்கரப்பிள்ளை, நீங்கள் இன்றுவரைக்கும் என் நன்மையில் அக்கறையுடையவராகவே இருந்து வந்திருக்கிறீர். இனிமேலும் அப்படியே இருப்பீர் என்று நம்புகிறேன்.

சங்கரப்பிள்ளை : அதிலென்ன அட்டி?

பொன்னன் : நானும் மரக்காலும் பேசியிருந்தோமே இங்கு? அப்போது நீர் எங்கே இருந்தீர்?

சங்கரப்பிள்ளை : எனக்குத் தெரியவே தெரியாது. நான் இப்போது தானே வருகிறேன்.

பொன்னன் : கேட்டால்?

சங்கரப்பிள்ளை : இல்லை என்கிறேனே! பொய்யா?

பொன்னன் : இப்போது யார் தலையை யார் அறுப்பது என்று கூறினீர்களே, எதற்காகக் கூறினீர்கள்?

சங்கரப்பிள்ளை : தலையை அறுப்பது பற்றியா பேசியிருந்தீர்?

பொன்னன் : இல்லையே, நீங்கள் எந்த வழியாக வந்தீர்கள்? வழியில் மரக்காலைக் கண்டீர்களா? அவன் ஏதாவது சொன்னானா உங்களிடம்?

சங்கரப்பிள்ளை : என்ன இருக்கிறது சொல்வதற்கு?

பொன்னன் : ஒன்றுமில்லை. உடனே திரும்பி வருவதாகச் சொன்னான் ...

சங்கரப்பிள்ளை : ஏன்?

பொன்னன் : சென்னப்பன் செய்யூருக்குப் போய்விடப் போகிறான். முன்னே போய் முந்நூறு ரூபாயையும் வாங்கி வந்து விடு என்றேன். சாப்பிட்டுவிட்டு வருகிறேன். என்றான்.

சங்கரப்பிள்ளை : சென்னப்பனா, நமக்கு முந்நூறு ரூபாய் தர வேண்டும்?

பொன்னன் : ஆமாம்!

சங்கரப்பிள்ளை : எப்போது வாங்கினான்?

பொன்னன் : பத்துநாட்களுக்கு முன்.

சங்கரப்பிள்ளை : எந்தச் சென்னப்பன்?

பொன்னன் : நாயனார் வீட்டுச் சென்னப்பன்.

சங்கரப்பிள்ளை : அவன் செத்து ஆறுமாதம் ஆகிறதே?

பொன்னன் : ஆறு மாதத்தின் முன்புதான் சென்னப்பன் வாங்கினான்; அவன் சாகும்போது அவன் மகனிடம் சொல்லிவிட்டுப் போனான். பத்து நாளுக்கு முன் அவன் அதைக் கொடுத்து விடுவதாக ஒத்துக் கொண்டான்.

சங்கரப்பிள்ளை : அவனுக்கு மகன் ஏது? மணமே ஆக வில்லையே
சென்னப்பனுக்கு?

பொன்னன் : அவன் பெருமாள் கோயில் தாசியை வைத்திருந்
தான். அவள் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளை.

சங்கரப்பிள்ளை : பெருமாள் கோயிலுக்குத் தாசியில்லையே!

பொன்னன் : ஏன் இல்லை! உண்டு, உண்டு. பட்டாச்சாரி
வைத்திருக்கிறானே அவள் தான். அவளைத்தான்
பெருமாள் கோயில் தாசி என்பார்கள்.

சங்கரப்பிள்ளை : அவள் தாசியல்லவே. அதென்னமோ நான் போய்
வருகிறேன்.

பொன்னன் : சரி. நான் கூடச் சாப்பிடவேண்டும். பசிக்கிறது.

சங்கரப்பிள்ளை : எங்கே?

பொன்னன் : இங்கேதான். நீங்களும் சாப்பிட்டுப் போவது
தானே.

சங்கரப்பிள்ளை : சரி.

காட்சி - 25

இடம் : கார்வண்ணர் சத்திரம்

காலம் : இரவு

உறுப்பினர் : மரக்கால், பொன்னன், ஐயர், சங்கரப் பிள்ளை

(மரக்கால், சத்திரத்துள் நுழைகிறான். வாயிலில் ஐயர் பார்க்கிறார்.)

ஐயர் : என்ன மரக்கா? நீரும் ஐயாவும் என்ன பேசிண்டிருந்தியள்? ரொம்ப ரகசியமோ?

மரக்கால் : ஏன்? என்னா நடந்தது?

ஐயர் : இல்லே, நீர் ஐயா தனியா இருக்காருண்ணீர் இல்லியோ, போனேன். இந்நேரம் எங்கிருந்தீர்? இந்நேரம் எங்கிருந்தீர் இண்ணு கோவிச்சிக்கினார்.

மரக்கால் : உம்மேலே, புகாருங்காணும்.

ஐயர் : என்னா?

மரக்கால் : ஒம்ம பொட்டியண்டை நாலு நாளுக்கு முந்தி முட்டைத் தோலு இருந்ததா இல்லியா? ஒண்ணு! ரெண்டாவது, சத்ரம் பெருக்காளே குப்பு! அவளே, எங்கே கூப்டீர்? மூணாவது, பழஞ்சோத்தே தோசை மாவிலே போட்டு அரைக்கச் சொன்னதுண்டா இல்லியா? நாலாவது, சாராயக்கடைக்காரனுக்கு நீர் குடுக்கவேண்டிய பணத்தைக் குடுக்காததனாலே நேத்து ராத்ரி சண்டை நடந்துதா, இல்லியா? இதெல்லாம் ஐயா காதுக்கு எட்டிப்போச்சி. அதைப் பத்தி வருத்தமாகவே பேசினாரு. நான், தணிவு சொல்லிக்கினு இருந்தேன். அதை நீர் கேட்டுக்கினு இருந்திரோண்ணுதான் அப்டி அவுரு கேட்டாரு. தெரியுமா?

- ஐயர் : தணிவு சொன்னீரா?
- மரக்கால் : ரொம்ப. ஒரு பொட்டலம் கட்டி வையும் பெரிசா. என்னா?
- ஐயர் : ஆஹா! கட்டிவைக்கிறேனே. உமக்கில்லாமேயா?
(மரக்கால், இரண்டடி எடுத்துவைக்கிறான். எதிரில் சங்கரப்பிள்ளை வருகிறார்.)
- சங்கரப்பிள்ளை : மரக்கால், இப்படிவா.
(இருவரும், வெளியில் ஒருபுறமாக வந்த நிற்கிறார்கள்.)
- மரக்கால் : என்னாங்க சேதி?
- சங்கரப்பிள்ளை : என்ன, பொன்னன். ஒரு மாதிரியாயிருக்கிறார்?
- மரக்கால் : என்னாங்க?
- சங்கரப்பிள்ளை : பொன்னனை, யார் என்ன செய்தார்கள்?
பொன்னன், யாரையோ பழிவாங்க இருக்கிறார் என்று தோன்றுகிறது.
- மரக்கால் : எதைக்கொண்டு சொல்றிங்க?
- சங்கரப்பிள்ளை : கழுத்தறுக்கிறது பொசுக்கிறது என்று பேசிக் கொண்டிருந்தாரே?
- மரக்கால் : யாரோடே?
- சங்கரப்பிள்ளை : உன்னோடுதான்.
- மரக்கால் : அதுவா? அப்ப, எங்கிருந்திங்க?
- சங்கரப்பிள்ளை : இல்லை. அவர் வாயாலேயே அறிந்தேன்.
- மரக்கால் : ஒங்ககிட்ட வருத்தமா பேசினாரா?
- சங்கரப்பிள்ளை : இல்லை. இந்நேரம் எங்கிருந்தீர்? இந்நேரம் எங்கிருந்தீர்? என்கிறார்.
- மரக்கால் : ஒங்களைப்பத்தி நானும் அவரும் பேசிக்கினு இருந்தோம். அது ஒங்க காதிலே உழுந்திருக்கு மின்னு நெனைச்சி அப்படிக்கேட்டிருப்பாரு. ஏண்ணா, ஒங்க பையன் மயிலு வளர்த்தானே

அதை ஐயாகிட்டேல்லவா வுட்டு வச்சிருந்தான். அது நேத்து ஒருபுள்ளெயின் கண்ணெ கொத்திப் புட்டுது. அதெ தொலைச்சிப் புடனுமிண்ணு நான் சொன்னேன். மயிலுக்கு ஓடயவன் கேட்டா, என்னா பன்றதுண் ணாரு. நான் சொன்னேன் அவந்தான் ரங்கோனுக்கு ஓடிப்புட்டானேண் ணேன். ஏண்ணாரு. சேதியெ சொன்னேன்.

சங்கரப்பிள்ளை : எந்தச் சேதியை? அவன் வியாபாரமாக அல்லவா போயிருக்கிறான்.

மரக்கால் : அதைத்தான் வெவரமா சொன்னேன்.

சங்கரப்பிள்ளை : விவரம் என்ன இருக்கிறது?

மரக்கால் : ஒண்ணுமில்லே இண்ணுதான், வெவரமாச் சொன்னேன்.

சங்கரப்பிள்ளை : என்ன; கேலிபன்றியா?

மரக்கால் : கேலியா? கீச்சான் லுட்டுப்புள்ளே கழுத்லே இருந்த சங்கிலியே திருடிட்டு, சர்க்கார் கையிலே ஆப்டாமே ஓடிப் புட்டதைச் சொல்றதா கேலி? அவன், இப்ப திரும்பமாட்டான். அறுங்க கழுத் தேண்ணேன். அப்டிண்ணா துண்டாவெட்டித் தொலேண்ணாரு. அதோட்டுத்தான், நீங்க எங் கேருந்திங்க இந்நேரம் இண்ணாரு. போய் வாங்க.

சங்கரப்பிள்ளை : (தலைகுனிந்து) வருகிறேன்.

(மரக்கால் உள்ளே போகிறான்.)

பொன்னன் : (ஆவலாக) என்ன மரக்கால்?

மரக்கால் : ஒழுங்கா முடிச்சுட்டேன். ரெண்டு மொறட்டுப் பசங்க. அண்ணந்தம்பி. கொய்யாக்குடிண்ணு ஒருலுரு. அங்கேருந்து வந்தாருங்ககுடி. அதிலே மூத்தவம் பேரு பெரிய கொய்யா; சின்னவன் பேரு சின்ன கொய்யா. படிச்ச பசங்கதான். இந்த மாதிரி, சேதியிலே எறங்கிப்புட்டானுவ. அவனுவ எங்கூடக் கார் ஓட்டிக்கினு இருந்தவனுங்க தான்.

அஞ்சா நெஞ்சி படைச்சவனுவ. ஆனா பொய் பேசத் தெரியாது. உண்மைக்கு உத்தாரமாக நடப்பானுவ. சேதியெச் சொன்னேன். மழைக் காலமா இருக்குதே பரவா இல்லியாண்ணு கேட்டேன். மழைக் காலந் தான் தோது இண்ணு சொன்னானுவ. காலையிலே கரிக்கல்லியே இங்கே வருவாங்க. வரச்சொன்னேன். ஒங்க வாயாலே சொல்ல வாணாமோ? சொல்லிபுடுங்க. ஏதாவது பணங் கேட்பானுவ. குடுங்க. அவனுவளாலே செய்ய முடியி லேண்ணா பணத்துக்கு நான் இருக்கேன் அவ்வளவுதான். இப்பவே கூட்டேன். ஓட்டே விருந்தாடி, கரிக்கல்லே வந்து காண்கேண் ணானுவ. காலையிலே வருவானுவ. பயந்து கியந்து பூடப் போறிங்க! ஆளு நல்ல அந்தாயத்தா இருப் பானுவ. தொடை தொடைப் பெரிசி இருக்கும் மீசை. ஓட்டே தங்கத்துக்குத் தேளு கொட்டிப் புட்டுது இண்ணு ஆளு வழியிலே கண்டு சொன்னான். நான் பூட்டு வர்றேனுங்க. ஒண்ணும் சந்தேகப் ப டாதிங்க. எல்லாம் ஒழுங்கா முடிஞ்சிபுடும்.

பொன்னன் : நல்லது, நான் இங்கேயே படுத்துக் கொள்ளு கிறேன்.

மரக்கால் : கட்டாயம். நான் வர்றேனுங்க!

(போகிறான்.)

காட்சி - 26

இடம் : கார்வண்ணர் சத்திரம்

காலம் : மாலை

உறுப்பினர் : காளியப்பன், பொன்னன், வீராசாமி,
பட்டு முதலியோர்.

(மறுநாள் மாலை மூன்றுமணி. பொன்னன் சத்திரத் தின் குறட்டில் நின்று, யாரையோ கருத்தூன்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். தெருவில் போகின்றவர்கள் நம்முடன் பேச வருவார்கள் என்று உள்ளே போகிறான். பிறகு, வெளியில் வந்து வரும் வழியைப் பார்க்கிறான். சத்திரத்தின் இடப்புறத்து அறையில் சிலர் பேசியிருக்கிறார்கள். வலப்புறம் உள்ள அறையில் சிலர் பேசியிருக்கிறார்கள். சிற்றுண்டிக் கடையில் சிலர் சிற்றுண்டி உண்ணுகிறார்கள். ஐயர் உணவு தந்து கொண்டிருக்கிறார். காளியப்பன் வீராசாமி பட்டு மூவரும் சிற்றுண்டி அருந்தியபின் பொன்னனை அணுகுகிறார்கள்.)

காளியப்பன் : என்ன பொன்னு? சற்று நேரம் கடிதாசி போடுவோமே!

பொன்னன் : இல்லை. எனக்கு வேலை இருக்கிறது.

வீராசாமி : கடிதாசி ஆடுவதைவிட இன்னும் பெரிய வேலை என்னப்பா வந்து விட்டது. சிறிது நேரம்!

பொன்னன் : ஒழியவில்லை. இருந்தால் வரமாட்டேனா?

பட்டு : சும்மாதானே நிற்கிறாய். போகவேண்டிய நேரத்தில் போய் விடுவதுதானே. உட்காரு!

(உள்ளே போய்க் கடிதாசிக்கட்டை எடுத்துப்பாய் விரித்து உட்கார்ந்து விடுகிறார்கள்.)

பட்டு : வா பொன்னு! ஒருகை குறைகிறது.

(பொன்னன், மறுக்க முடியவில்லை. உட்காருகிறான்.)

காளியப்பன் : முந்நூற்று நாலப்பா. (கடிதாசி போடுகிறான்.)

வீராசாமி : நீதான் பட்டு, கைவரிசை கேள்.

பட்டு : நூற்றம்பது.

வீராசாமி : இருநூறு!

பொன்னன் : இல்லை.

காளியப்பன் : துருப்பு?

வீராசாமி : க்ளாவர்!

பொன்னன் : இதோ வந்துவிட்டேன்.

(என்று, தெருவிற்போய், யாரையோ பார்த்து விட்டு வந்து
உட்காருகிறான்.)

பட்டு : ஆட்டின்.

(இறங்கினான்.)

வீராசாமி : ஜாதி இருக்கிறது.

பொன்னன் : க்ளாவர் பூர்

(போடுகிறான். ஆனால் க்ளாவர்தான் துருப்பு என்பது
நினைவில்லை. தாளையும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.)

வீராசாமி : எடு!

பொன்னன் : (விழிக்கிறான்) நானா? ஏன்?

பட்டு : துருப்பு என்ன?

பொன்னன் : டைமன்.

பட்டு : டைமனா?

பொன்னன் : ஸ்பேட்.

பட்டு : ஸ்பேட்டா?

காளியப்பன் : இப்போது, பொன்னன் சொல்லப்போவது சரியாக
இருக்கும்.

பொன்னன் : ஆட்டின்! ஆட்டின்!! இதோ வந்துவிட்டேன்.

(என்று வெளியில் ஓடுகிறான்; மீண்டும் வருகிறான்.)

பட்டு : என்ன பொன்னு. கொலை செய்தவன் போல் மருள
மருள விழிக்கிறாயே?

(இதைக்கேட்ட பொன்னன் விழிகள் அஞ்சுகின்றன.
அவன் கையினின்று கடிதாசிகள் கீழ் விழுகின்றன.)

பொன்னன் : பட்டு! எதைக் கொண்டுசொல்லுகிறாய்? இது வரைக்கும்
அதாவது காலைமுதல் இங்கேதானா இருக்கிறாய்?
பட்டு! எனக்கொரு துன்பம் எனில் அது உனக்கு
வந்ததாகக் கொள்ள வேண்டும் நீ. உன் தந்தையும் என்
தந்தையும், நீயும் நானும் விடாது தொடர்ந்து வரும்
நட்புடையவர்கள்.

பட்டு : நண்பா! நாங்கள் போகிறோம்-நீ, ஏதோ கவலையோடு
இருக்கிறாய்.

(அனைவரும் எழுந்து நிற்கிறார்கள்.)

பட்டு : பொன்னு, உனக்கொன்று சொல்ல நினைக்கிறேன்.
நல்லது செய்து நலிந்தாரில்லை. அல்லது செய்தோர்
வாழ்ந்தாரில்லை நாங்கள் வருகின்றோம்.

காட்சி - 27

இடம் : கார்வண்ணர் சத்திரம்
 காலம் : இரவு
 உறுப்பினர் : பெரிய கொய்யா, சின்ன கொய்யா, ஐயர்,
 பொன்னன், பெரியசாமி, முதலியோர்.

(பட்டு முதலியவர்கள் போனபின் பொன்னன் குறட்டில் வந்து நின்று யாரையோ எதிர்பார்க்கிறான். வரவில்லை யென்று முகம் சுருக்குகிறான். எதிர் கொண்டழைக்க எண்ணிப் போகிறான். பொன்னன் வெளிச் சென்றவுடன் இப்புறமாகப் பெரிய கொய்யா சின்ன கொய்யா என்ற இருவரும், சத்திரத்தில் நுழைகிறார்கள். உப்பியுள்ள கன்னங்கள், நிறைய மீசை, புறங்கழுத்து வரைக்கும் மறைக்கும் மழைக்குல்லாய்! குதிகால் வரைக்கும் தொங்கும் மழைக்காலத்துச் சட்டை ஆகிய உருவத்தோடுள்ள அவர்கள் குடித்து விட்டிருப்பவராகவும் தோன்றுகிறார்கள்.)

பெரியகொய்யா : கடையில் என்ன இருக்கிறது?

ஐயர் : என்ன வேண்டும்?

பெ.கொ. : அப்படியானால் நாங்கள் கையில் காசில்லாதவர்களா?

ஐயர் : என்ன ஐயா, இன்னது வேண்டும் என்று சொன்னால் தானே?

பெ.கொ. : என்னென்ன இருக்கிறது? அத்தனையும் கொண்டுவா.

ஐயர் : அப்படியானாக்கா ஒரு வண்டிகொண்டு வாரும்.

பெ.கொ. : ஏங்காணும் வண்டி?

ஐயர் : ஏற்றிப் போறதுக்கு.

சின்ன கொய்யா : ஏனடா கேலியா செய்கிறாய்? அடித்தேனே யானால் பல் உதிர்ந்து போகும்.

(என்று கூறித் தானே சாய்ந்தபடி விழுகிறான்)

ஐயர் : பல்லெல்லாம் சரியாயிருக்கிறதா எண்ணிப்பாரும்.
 மெதுவாக எழுந்திரும். எந்தக் கடையிலிருந்து வந்தீர்?

பெ.கொ. : அப்படியானால், நாங்கள் குடியார்களா?

ஐயர் : ஆர்சொன்னா? நானா அப்படிச் சொன்னேன்?

பெ.கொ. : அடங்கும்! நீட்டாதேயும்.

(இதற்குள் பொன்னன் வந்து விடுகிறான்.)

பொன்னன் : என்ன ஐயர், சும்மா இரும்.

(குறட்டில் பொன்னனும் பெரிய கொய்யா சின்ன கொய்யாவும் தனியாகப் பேசத் தொடங்குகிறார்கள்.)

பொன்னன் : (மெதுவாக, ஆனால் பரபரப்புடன்.) என்ன, வேலை முடிந்ததா?

பெ.கொ. : இதோ பாரும் (என்று தன் இடையில் மறைத்து வைத்திருந்த குருதி தோய்ந்த கத்தியை எடுத்துக் காட்டி) வேலை முடிந்துவிட்டது. நாழிகையாகிறது. ஐந்நூறு கொடுத்தீர்கள். மீதியையும் கொடுத்தால் போய் விடுகிறோம். எம்முடன் உள்ள கார் ஓட்டிகள் ஏதாவது நினைப்பார்கள். விரைவில் நாங்கள் போக வேண்டும்.

பொன்னன் : யாராவது பார்த்து விட்டார்களோ? இல்லையே?

(இதற்குள்: பெரியசாமி இடப்புறத்து அறையினின்று வெளியில் வருகிறான். இவர்களைப் பார்த்து விடுகிறான்.)

பெரியசாமி : தெரியும், தெரியும்.

(பொன்னன் திடுக்கிட்டுத் திரும்புகிறான்)

பொன்னன் : பெரியசாமி! நீ இந்நேரம் இங்குத்தானா இருந்தாய்? கேட்கிறேனே! நாங்கள் பேசியது உன் காதில் வீழ்ந்ததா?

பெரியசாமி : விழாமலா?

பொன்னன் : (அவனையணுகி) என்ன விழுந்தது காதில்? பெரியசாமி, சொல்லமாட்டேன் என்கிறாயே?

சி.கொ. : என்ன ஐயா, அவரிடத்தில்? (பெரிய சாமியை நோக்கி) யாரையா நீர் வீண் பேச்சுப் பேசுகிறீர்?

பெரியசாமி : நீ, யார் கேட்க? கன்னத்தை அரிசி மூட்டை மாதிரி வைத்துக்கொண்டு? அதட்டுகிறாயே?

சி.கொ. : நீ, எனக்கு எந்த மூலை என்கின்றேன். வீணாக உரித்துக் கொள்ள வேண்டாம் தோலை.

பெரியசாமி : தோலை! எந்தத் தோலை? மாட்டுத்தோலையா ஆட்டுத் தோலையா? இந்த லூரில் செல்லுமடா எனக்கு. என் பேரைச்சொல்லிக் கேளடா என்னைப் பற்றி. நடுங்கு வார்கள்! பொன்னுக்காகப் பார்க்கிறேன். இல்லா விட்டால் இந்நேரம் உன் பிணம் நாறி இருக்கும்.

சி.கொ. : எங்கே காட்டு உன் கைவரிசையை.

(சின்ன கொய்யா கையை மடக்கிக் கொண்டு நெருங்குகிறான். பெரிய கொய்யா இடைமறிக்கிறான்.)

பெ.கொ. : (பெரியசாமியை நோக்கி) அவன் கிடக்கிறான் அறியாதவன்! உம்மைப் பார்த்தால் பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பிள்ளைபோல் தோன்றுகிறது. நீங்கள் போய் விடுங்கள்.

பொன்னன் : எனக்குத் தெரிந்தவர். மிக நல்லவர்.

பெரியசாமி : பெரிய மனிதர் வீட்டுப்பிள்ளை போலிருக்கிறேனா? நான் பெரியமனிதர் வீட்டுப்பிள்ளை தான். அட்டியில்லை. பார்த்தால் இப்படி இருக்கிறேன் என்று எண்ணம் வேண்டாம். சட்டை, சரிகை வேட்டி எல்லாம் இருக்க நான் அவைகளை விரும்புவ தில்லை. நான் போட்டிருந்த மோதிரத்தில் ஒரு வயிரம் விழுந்துவிட்டது. தட்டானிடம் இப்போது தான் வேலைசெய்யக் கொடுத்தேன். இதோ இருக்கிறான் அவனும்! கேட்டுப் பார்த்தால் தெரியும். நான் இருப்பது செட்டித்தெரு. எந்தச் சேதிக்கும் என்னைத்தான் கூப்பிடுவார்கள்.

சி.கொ. : உங்கள் தெருவில் கோயில் உண்டா?

பெரியசாமி : ஓ! இருக்கிறது!

சி.கொ. : இருக்கிறதா? அதில் திருவிழா நடக்குமே?

பெரியசாமி : நடக்கும்.

சி.கொ. : தீவட்டி பிடிக்க யாரை அழைப்பார்கள்?

பெரியசாமி : இன்னமும் கேலியா பேசுகிறீர்?

பொன்னன் : பெரியசாமி! நாழிகையாகிறது. சின்ன கொய்யா, வளர்த்தாதீர். போய்வா பெரியசாமி!

பெரியசாமி : அதற்காக நான் சொல்லவில்லை. பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பிள்ளையோல் இருக்கிறதாகச் சொன்னாரே அதற்குச்

சொல்லுகிறேன். என் தகப்பனார் இருக்கிறாரே அவர் மாரி யம்மன் கோயில் தர்ம கர்த்தா. சிவப்பு வேட்டிதான் இடையில் கட்டுவார். குடையைக் கக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு தெருவில் போவாரேயானால் தெருவில் குந்தியிருக்கும் பெண்டுகள் எழுந்து நிற்கத்தான் வேண்டும். மாட்டுத் தரகு மாணிக்கம் என்றால் அழுத பிள்ளையும் வாயை மூடிக்கொள்ளும். நாங்கள் யாதவ சாதி. எங்கள் தகப்பனார் ஊர் நாட்டாண்மைக்காரருக்கு உற்ற நண்பரல்லவா?

சி.கொ. : ஓ! அப்படியா? நாட்டாண்மைக்காரருக்கு நண்பர் இல்லையென்று நான் கேள்விப்பட்டேன்.

பொன்னன் : சும்மா இரும் சின்ன கொய்யா. பெரியசாமி, நாழிகை யாகிறது! எனக்குத் தெரியாதா உன் பெருமை.

பெரியசாமி : அதற்காக நான் சொல்லவில்லை. பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பிள்ளை “போல” என்றாரே அதற்கல்லவா சொல்லுகிறேன். இதோ இருக்கிறது வண்டிப் பாளையம். விறகுக்கடை வெள்ளியம்பலம் என்றால் சிறு பிள்ளையும் தெரிந்து கொள்ளும். குறைந்த பேர் வழியில்லை. அவர்கள் வீட்டில் காலையில் காப்பித்தான். நடுப்பகலில் சுடு சோறு.

சி.கொ. : இரவில், கூழோ?

பெரியசாமி : என்றைக்குக் கூழ்? விரலை விடும் பார்க்கலாம்! ஒரு மாதத்துக்கு வேண்டிய அரிசி முதல் தேதியிலேயே வீட்டில் வந்து பாடுமே! அவர் வீட்டுப் பெண்ணைக் கட்டினவன் நான். ஆமாம்! இங்கிருந்து போய் விட்டே னென்று வைத்துக் கொள்ளும். உடனே காப்பி கம கம என்று வந்துவிடும் எதிரில்! எங்கள் மாமியாரையும் சும்மா சொல்லிவிடக்கூடாது. மருமகன் மேல் உயிர். நான் வீட்டில் நுழைந்து விட்டேனோ இல்லையா? ஆடுவார்கள் பம்பரம் போல். கடைக்குப் போவதும் தெரியாது வருவதும் தெரியாது. ஆய்விட்டது என்பார்கள் சமையல். வேறு பேச்சில்லை.

பெ.கொ. : (கொட்பாவி விட்டுக்கொண்டே) இப்படித்தான் சிலருக்குத் திடீரென்று தொல்லை யேற்பட்டு விடுகிறது.

சி.கொ. : இருங்கள் அண்ணா. தம் கதை ஆயிற்று. தந்தை கதை முடிந்தது. மாமனார் கதை மாறிற்று. மாமி கதையில் முன்பகுதி முடிகிறது.

பெரியசாமி : நான் அதற்குச் சொல்லவில்லை. பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பிள்ளை “போல” என்றீர்களே.

சி.கொ. : அதற்கல்லவா இவ்வளவும் சொல்லுகிறார். சொல்லுங்கள், விவரமாகவும் பொறுமையாகவும்.

பொன்னன் : பெரியசாமி, நாழிகை ஆகிறது. நாங்கள் பேசி யிருந்தது கேட்டதா உன் காதில்?

பெ.கொ. : நான் சொல்லி வருகிறேன். இதைக் கேளுங்கள்! நாங்கள் இங்கே ஒரு செய்திமறைவாகப் பேசியிருந்தோம். அதாவது, புதுச்சேரியிலிருந்து சரிகை, இந்தியா யூனியன் தீர்வைச் சாவடிக்குத் தெரியாமல் எடுத்துப் போவது பற்றி! அது வெளியில் தெரியக் கூடாதல்லவா! அதற்காகத்தான் அவர் அப்படிக் கேட்கிறார். இப்போது தெரிகிறதா?

பெரியசாமி : அதுதான் பேசியிருந்தீர்கள். என் காதில் விழாமலா இருக்கிறது? பொன்னன் சம்பாதிப்பதில் எனக்குப் பொறாமையா? நான் அப்படிப்பட்டவனா? எங்கள் தாத்தா இருந்தாரே வேணுகோபால்

சி.கொ. : தாத்தா கதைக்குப் பிள்ளையார் துதி! ஆகட்டும், ஆகட்டும்.

பொன்னன் : போய்வா பெரியசாமி.

பெரியசாமி : நான் அதற்குச் சொல்லவில்லை

சி.கொ. : பெரியமனிதர் வீட்டுப்பிள்ளை “போல” என்றா ரல்லவா அண்ணன்! அதற்காக அல்லவா சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறார்.

பெரியசாமி : ஒருநாள் மஞ்சகுப்பம் போனார். யார் போனார்?

சி.கொ. : யார் போனார்? சொல்லுங்களேன் அண்ணா! சும்மா இருந்தால் சுவையாய் இருக்குமா கதை?

பெரியசாமி : எங்கள் தாத்தா போனார். எங்குப் போனார் மஞ்ச குப்பத்துக்குப் போனார். எங்கள் தாத்தா இலேசான பேர்வழி அல்ல.

சி.கொ. : பளுவோ?

பெரியசாமி : கையில் எப்போதும் தடி வைத்திருப்பார். மஞ்ச குப்பத்தில் ஒரு சத்திரம். இந்தச் சத்திரம் போலப் பெரியதா யிருக்கும்.

பெ.கொ. : என்ன ஐயா பொன்னரே! கேட்டுக் கொண்டிருங்கள், தூக்கம் வருகிறது. உங்கள் வேலை தீர்ந்ததும் எழுப்புங்கள்.

(என்று கூறி அங்குப் போட்டிருந்த விசிப்பலகையில் படுத்து விடுகிறான்.)

பொன்னன் : என்ன பெரியசாமி? நாழிகை ஆகிறது.

பெரியசாமி : அதற்குச் சொல்லவில்லை. அந்தச் சத்திரத்தில் புதுச்சேரி ஆள் ஒருவன் கக்கத்தில் ஒரு மூட்டையை வைத்துக் கொண்டு அச்சத்தோடு நிற்கிறான். ஏன் தெரியுமா? எதிரில் ஒரு போலீசுக் காரனைப் பார்த்து இவன் ஏன் அஞ்ச வேண்டும் என்றேன். தாத்தா கேட்டார் என்னப்பா, ஏனப்பா சொல்லப்பா என்று இதற்குள் அவன் வந்து இவனைப் பிடித்துக் கொண்டான். எவன் பிடித்துக் கொண்டான்?

பொன்னன் : தாத்தாவைப் பிடித்துக் கொண்டான் அவன்.

பெரியசாமி : உம், இல்லை இல்லை!

சி.கொ. : பொன்னருக்கு விளங்கவில்லை. இப்போது சொல்லி வந்தவைகளையெல்லாம் ஒன்றும் விடாமல் திரும்பிச் சொல்லுங்கள். ஏன் ஐயா, நாம் இந்த உடம்பையடைந்தது எதற்காக? இப்படிப்பட்ட நல்ல வரலாறு களைக் கேட்கத்தானே? உற்றுக்கேளுங்கள்.

பொன்னன் : பெரியசாமி, நாழிகை ஆகிறது.

பெரியசாமி : அவன் கக்கத்தில் வைத்திருந்தது சரிகை மூட்டை. அதற்காகத்தான், போலீசுக்காரன் பிடித்தான் என்றால் சும்மா பிடித்து விடுவானோ?

சி.கொ. : சும்மா பிடித்துக் கொண்டதாகத்தான் நான் நினைத்தேன். அப்படி இல்லையோ?

பெரியசாமி : நீங்கள் ஓர் கபடற்றவர்போல் இருக்கிறது. சும்மா பிடிப்பானா? தெரிகிறதா பொன்னு?

பொன்னன் : தெரிகிறது, போய் வா பெரியசாமி.

பெரியசாமி : அதற்குச் சொல்லவில்லை; எங்கள் தாத்தா சும்மா இருப் பாரா? என்னுடையது அந்த மூட்டை என்றார். போலீசு, நீயும் வா போலீசுக்கு என்றது. போனார். யார் போனது?

சி.கொ. : என்னையா கேட்கிறீர்? அதோ அவரைக் கேளுங்கள். தூக்கம் வருகிறது. யாரையா போனார்? சொல்லுமே.

பொன்னன் : என்ன பெரியசாமி? நாழிகையாகிறது.

பெரியசாமி : போலீசுக்குப் போனார் மீட்டுக் கொடுத்துவிட்டாரா இல்லையா மூட்டையை? அதற்காக அவன் முப்பது ரூபாய் கொடுக்கவந்தான் தாத்தாவுக்கு. உம்! வாங்க வில்லையே. அதற்குமேல் அவன் என்ன செய்தான் தெரியுமா? ரூபாய் கொடுப்பது சரியல்ல என்று எண்ணி ஒரு சால்வை எடுத்துக் கொடுத்தானாம். எதுக்குச் சொல்லுகிறேன் என்றால் அவர் பெருந்தன்மைக்காக ஒரு நாள்

(இதற்குள் பெரிய கொய்யா விழித்து எழுந்து விடுகிறான்.)

பெ.கொ. : என்ன, நீங்கள் நேற்று வந்தீர்களே. இன்னுமா இங்கே இருக்கிறீர்கள்! தம்பி, பத்துலக்கப் பற்பொடி கொண்டு வா.

சி.கொ. : இருங்கள் அண்ணா, புதுக்கதை தொடங்குகிறார். நன்றா யிருக்கும் போல் இருக்கிறது.

பெரியசாமி : ஒருநாள், என் மகன் என்ன செய்தான் தெரிமா?

சி.கொ. : தெரியாதே, சொன்னால்தானே தெரியும்.

(இதற்குள் பெரியசாமியின் தகப்பனார் பெரிய சாமியைத் தேடிக் கொண்டு வந்து விடுகிறார். பெரியசாமி ஓடி விடுகிறான்.)

தகப்பனார் : கேட்டீர்களா ஒரு சேதி?

பொன்னன் : வேண்டாம் வேண்டாம். போய்வாருங்கள்.

தகப்பனார் : ஒன்றுமில்லை.

பெ.கொ. : இவரும், அப்படித்தான் போலிருக்கிறது.

சி.கொ. : அவர் அப்பன்தானே இவர். ஐயா நீங்கள் நாளைக்கு வாருங்கள். இப்போது மங்களம் பாடியாய்விட்டது.

தகப்பனார் : நான் போய் வருகிறேன்.

(போய் விடுகிறார்)

பெ.கொ. : என்ன பொன்னரே அவரவர்களை வலிய அழைத்து, எங்களப்பன் குதிருக்குள் இல்லை யென்கிறீர். செய்தி வெளியாகிவிட்டால் உம்மோடு போகுமா? எங்கள் உயிரல்லவா முதலில் போய்விடும்.

பொன்னன் : என் நெஞ்சம் கொஞ்சமும் அமைதியில் இல்லை. தக்கபடி சொல்லி, நான் தவறிவிடாமல் காப்பாற்றி னீர்கள். நாம் உள்ளே போய்ப் பேசுவோம்.

(அனைவரும், சத்திரத்தின் உட்கட்டில் ஒரு பெரிய அறையில் போகிறார்கள்.)

பொன்னன் : என்ன நடந்தது? யாரும் பார்த்துவிடவில்லையே?

சி.கொ. : அதிருக்கட்டும். உம் நெஞ்ச அமைதிபடவில்லை யென்றீரே, அது ஏன்? நாங்களல்லவா கொலை செய்தோம். எட்ட இருந்த உமக்கு இப்படிப்பட்ட கலவரமா? ஏது ஏது எம்மை காட்டிக் கொடுத்து விடுவீர் போலிருக்கிறதே! நாங்கள் கொலை செய்த செய்தியை யாராவது சிறிது பார்த் திருந்தால், அவர்கள் உம்மிடம் வந்து பேச்சுக் கொடுத்தால் என்ன ஆகும் எங்கள் நிலை?

பெ.கொ. : கட்டாயம் இவர் சொல்லித்தான் தீர்ப்பார்.

பொன்னன் : அப்படியானால், யாராவது பார்த்து விட்டார்களா என்ன?

பெ.கொ. : அதென்னமோ நடந்ததை நடந்தபடி ஒன்றையும் விடாமல் சொல்லுகிறோம் கேளும்.

சி.கொ. : அடடா! எங்கள் உள்ளமல்லவா ஐயா, கலவரம் அடைய வேண்டும். உமக்குக் கலவரம் ஏன்? நீர் சொல்லிய படியே வாடகைக்குக் கார் பேசினோம். பள்ளிக்கூடம் விடும்போது சரியாய்ப் பதினொரு மணி ஆயிற்று. கண்ணப்பன் பள்ளிவிட்டு வெளி வந்தான். நான் சொன்னேன்: தம்பி, உன் அண்ணன் அண்ணி இரு வரும் அங்கொரு தோட்டத்துக்குப் போயிருக்கிறார்கள். உன்னை அழைத்துவரச் சொன்னார்கள். என்று சொன்ன வுடன், அவன் முத்தான பல்காட்டி மெத்த நகைத்து, அத்தோட்டம் எங்கேயென்று கேட்டுக், கத்தரித்து விட்ட கருமயிர் நெற்றிமிட்டும் தொங்கி அசையத், தங்கப் பாவை ஒன்று செங்குத்தான பாறை மேல் தாவியது

போல், அங்குற்ற காரில் ஏறிக்குந்தி, “விடு காரை” என்று வாய்முத்தம் சிந்தி, முந்தி அண்ணியைப் பார்க்க வேண்டும் என்னை விட்டுப் போனாரே என்றான் வருந்தி. பிந்திக் கார் சிறிது தொலைவில் போனது. அவன் அன்பானது தேனது விரும்பும் வண்டு போல் ஏனது தொலைவோ, எங்கே அத்தோட்டம்? காட்டும் என்று கேட்டும், என்தோளில் கையைப் போட்டும் வாட்டும் பிள்ளைக்கு, நாங்கள் பாட்டும் பல விளையாட்டும் காட்டிச் சென்றோம். எதிர் நோக்கிற்று, அவன் விழி. அண்ணன் அண்ணி என்றது, அவன் மொழி, மாளாதிருந்தது வழி. பள்ளம் படுகுழி தாண்டிக் குழந்தாய் ஒழி என்று கார்போய் நின்றது கோரிமேட்டை யடுத்த காட்டில். பிள்ளை, என்ன இங்கே என்றான். அண்ணி எங்கே என்றான். கண்ணால் தாவினான். அண்ணா என்று கூவினான். பாவி நான் பாரடா என்று கத்தியை நீட்டினேன். அவன் கண்ணெதிரில், தீட்டினேன். அவன் நெஞ்சில், எரி மூட்டினேன். கண்ணீர் மிஞ்சினான். காலில் விழுந்து கெஞ்சினான். என்னை ஒன்றும் செய்யாதீர் என்று கொஞ்சினான். சாவுக்கு அஞ்சினான், அந்தக் குற்றமற்ற நெஞ்சினான். தோயும் குருதிபோல் சிவந்த வாயும் அழுகையா ஓயும்? மலையினின்று சாயும் அருவிபோல் கண்ணீரும் பாயும்! தப்ப முயன்றான் அந்தத் தாயும் தகப்பனும் மில்லாச் சேயும்! போயும் போயும் என்னிடமா அவன் விதத்தை சாயும்! என் அண்ணன் பிடித்தார், அவன் கைகளை! அடித்தார், அவன் முகத்திலே! இடித்தார், அவன் முகவாய்க் கட்டையிலே! கடித்தார் அவன் கழுத்திலே! அறுபடும் கோழிபோல் திமிறினான். நெஞ்சு குமுறினான். நான், ஒரு குத்தில் அவன் மூக்கை உடைத்தேன். அவன் வாயில் துணியை அடைத்தேன். முதுகைப் புடைத்தேன். துடைத்தேன் என் குருதிக் கையை! தள்ளினேன் கீழே. தலை சாய்ந்தான் ஏழை. உடைத்துக் கொண்டது கால், உடலை அழுத்திப் பிடித்தேன் கையால், பதைத்துச் சிவந்தது தோல்.

பெ.கொ. : குப்புறத் தள்ளினதற்கப்புறம், அவன் கைப்புறம் என் காலுன்றிக் கழுத்தின் புறம் அறுத்தேன். கத்தி, கூர்மை இல்லாததால் கழுத்து அறுபடவில்லை. மறுபடியும் தீட்ட

வேண்டியதாயிற்று. தீட்டுமுன் பையன் ஓட்டமெடுப்பான் என்று அவன் இரண்டு குதிகாலையும் ஒரு கல்லின் மேல்வைத்துக் கத்தி யின் முனையால் நறுக்கினோம். அப்போது அவன் உடல் துடித்தது. கண்ணோ நீர் வடித்தது. குருதி பீறிட்டடித்தது. நெஞ்சோ இரக்கம் பிடித்தது. வாயுதடு உதறல் பிடித்தது. எங்கள் உள்ளம் எங்களையே இடித்தது. குறை தீர எம்மிடம் முறையிட எண்ணினான். ஏதேதோ முயற்சி பண்ணினான். அண்ணி, நான் இவ்வாறு படுகிறேனே என்று அணிவாய் திறந்தழுவோ, துணி, வாய் நிறைய அடைத்துள்ளது. குதிகால் கழிந்திருத்தலால், குருதி வழிந்திருத்தலால், அவனால் எழுந்திருத்தல் ஆகாது. கத்தியைத் தீட்டி வர நான் சென்றேன். தம்பி அருகில் நின்றான். கையைத் திருகி எடுக்கவா என்றான். பிள்ளை உடல் குருதி வெள்ளத்தில் சழன்றது. அவன் காதினின்று செந்நீர் சுளைசுளையாய்க் கழன்றது.

பொன்னன் : ஐயோ! நெடுநேரம் அவனை ஏன் இவ்வாறு வருத்தினீர்கள்!

பெ.கொ. : கத்தியைத் தீட்டிக்கொண்டு வந்தேன். ஒரு துடையை, ஆட்டை அதன் தசைக்காக அறுப்பதுபோல் அறுத்தேன். படபட என்று துடித்தது அவன் உடல். பிறகு, மற்றொரு துடையையும் அறுத்தேன்.

பொன்னன் : ஐயோ! அவன் இப்படியெல்லாம் பாடுபட நேரும் என்று தெரிந்தால், நான் சொல்லியிருக்கமாட்டேனே.

சி.கொ. : கையை, அறுக்கவில்லை, கொய்யாமல் நார்ப் பற்றுள்ள கிளையை முறுக்கி இழுப்பதுபோல் ஒரு கையைக், காலை உந்திக் கையால் மெதுவாகத் திருகி இழுத்துப் போட்டேன். அப்போது அவனுடைய அடைபட்ட தொண்டையிலிருந்தும் கொர கொர வென்று ஓர் ஒலி எழுந்தது. கிறு கிறு என்று அவன் உடல் கழன்றது. அழுத்திப்பிடிக்க முடியவில்லை. மற்றொரு கையை இழுத்தேன். உடல் மேல் கிளம்பி விழுந்தது.

பொன்னன் : ஐயோ! அப்பா. நான்தான் வாய்தவறிச் சொன்னாலும், நீங்களாவது எனக்கு நல்லது சொல்லக் கூடாதா? ஐயோ! தம்பி!

பெ.கொ. : எனக்கு, உள்ளம் இளகிவிட்டது. பிள்ளை படும்பாடு காண! தம்பிவிட்டுவிடு இதோடு என்றேன். அதற்கு அவன் சொன்னான். தாயும் தகப்பனுமாயிருக்கும் பொன்னரே சொன்னார் இவனைக் கொலை செய்யும் படி! என்றால், நமக்கு இரக்கம் ஒன்றா, என்று கூறிப் பிள்ளையை அந்த நிலையில் அப்படியே தூக்கித் தரையில் அடித்தான். வாயில், அடைத்திருந்த துணியும் கீழேவிழுந்தது. அவன் வாய்விட்டுக் கெஞ்ச நினைத்திருப்பான். ஆயினும் தொண்டையைவிட்டு ஒலி வெளிவரவில்லை. ஹும், ஹும் என்றது தொண்டை. உடலில் ஒட்டிக் கொண்டுதான் இருந்தது உயிர். மெதுவாகப் புரண்டான். கண்ணை ஒருவகை நீலம் கவ்வியது. ஹும்ஹும் என்றான்.

பொன்னன் : ஐயோ! தம்பி. எப்படிப்பட்ட துன்பம்! காதால் கேட்கவும் பொறுக்கமுடியவில்லையே! நீ, எப்படிப் பொறுத்தாய்! எப்படிப் பதைத்தாயோ! யாரை நினைத்தாயோ! தாயை நினைத்துத் தவித்தாயோ! அப்பாவை எண்ணி அலறினாயோ! என்னை இகழ்ந்தாயோ! அண்ணியை அழைத்தாயோ! நடுக்காட்டில் துடைக் காலை அறுத்தாரோ! ஐயோ! தம்பி. நான் கொலைக்காரன்! நான் பொல்லாக் கொலைகாரனப்பா, தம்பி! (தேம்பி) காசுக்காக, உடன் பிறந்த கண்ணப்பனை, என் கண்ணொப்பானைக் கொலை செய்தேன். துடிக்க வைத்தேன். தூக்கி அடித்தாரா? ஐயோ தம்பி. (எழுந்து, உரத்த குரலில்) உன்னை நான் இந்தப்பாடு படுத்த எந்த வகை முற்பட்டேன்! தாயும் தந்தையும் நான் என்று நம்பிய உன்னை ஏன் இன்று இந்நிலைக்குள்ளாக் கிணைன்! வேல் ஈட்டி எறியினும் வால் ஆட்டும் நாய்போல், உன்னை என்ன செய்யினும் என் முகத்தையே இரக்கத் துடன் பார்ப்பாயே. கருத் தறியாப் போதுன்னை நான் உருத்தெரியாதாக்க நினைத்தேன்! எனக்கு என்ன தண்டனை இடுகிறாய்?

(தன் தலையைத் தன் இருகை கொண்டமட்டும் பிடித்துத் திருகிக் கொள்கிறான். ஆயினும் நீங்காவுயிரோடு நிலத்தில் சாய்கிறான். இருவரும் அவனைத்தூக்கி ஓர் சாய்வு நாற்காலியில் கிடத்தி அருகில் இருந்து தேற்றுகிறார்கள்.)

காட்சி 28

இடம் : கார்வண்ணர் சத்திரம்

காலம் : இரவு

உறுப்பினர் : பொன்னன், சின்ன கொய்யா,
பெரிய கொய்யா.

(சாய்ந்து படுத்த பொன்னன் நிமிர்ந்து உட்காருகிறான்.)

சின்ன கொய்யா : எப்படி ஐயா இருக்கிறது உடம்பு?

பொன்னன் : (அழுதுகொண்டே) ஐயா, அவனைக் கொல்லாமல் விட்டுவிடுவதுதானே!

சி.கொ. : எம்மை ஏவிவிட்டு எட்டியிருந்த உமக்கே இப்படி இருந்தால், துடையறுத்தும் மடையறுத்த நீர்போல் வந்த செந்நீரை மண்ணிட்டு மறைத்தும், கையைப் புய்த்துப் பிடுங்கியபோது வெளிவந்த வெண்ணரம்பை அறுத்தும், அதனால் மண்ணதிர்ந்தது போல் அட்டா, அவன் கண்ணதிர்ந்ததைப் பார்த்துக் கலங்கியும், விடாது தொடர்ந்து படாத பாடுபத்திய எமக்கல்லவோ இருக்கவேண்டும் உமக்குள்ள பரபரப்பு.

பெரிய கொய்யா : ‘நான் தான் வாய்தவறிச் சொன்னாலும் நீங்களாவது இப்படியெல்லாம் வரும் என்று அப்போதே சொல்லப்படாதா’ என்றீரே? இப்போது யாரைப் பழிவாங்க எண்ணுகிறீர்? குதிகால் அதிராமல் நாங்கள் அதிகாலையில் உம்மிடம் வந்தோம். ‘அது காலம் வேறு. இது காலம் இன்னொருவனை மாய்த்தே பொன்னோ பொருளோ அடைய வேண்டுமேயல்லாது இன்னல் புரியாவிடில் ஏது மில்லை’ என்றிரைத்தீர். கடமை உமக்கன்றோ காப்பது என்றோம்! உடைமை எனக்கன்றோ ஒழிந்து விடும் என்றீர். கூடப்பிறந்தானே கொல்வதுவோ

என்றுரைத்தோம் வாடப் புரிவானே வருநாளில்
என்றுரைத்தீர். கெடுதலை செய்யவோ என்றோம்.
படுகொலை செய்வீர் என்று பகர்ந்தீர். இப்போது
இப்படிச் சொல்கிறீர்; கூவுகிறீர்; அழுகிறீர்;
அலறுகிறீர்; புழுப்போல் துடிக்கின்றீர்; புரண்டு
கதறுகின்றீர். இது நல்லதா?

பொன்னன் : காசுக்காக உடன்பிறந்த கண்ணப்பனை, மாசற்ற
மாணிக்கத்தை மாய்க்கச் சொன்னேன். நடுக்காட்டில்
காலை நறுக்கும்போதும் ஐயோ, தம்பி! வெடுக்கென்று
கைகளைப் புய்க்கும்போதும் எப்படித் துடித்திருப்பாய்.
நீங்கள் ஒரே வெட்டாக வெட்டிப் போட்டிருந்தால்
இத்தனை துன்பம் இராதே ஐயா.

பொ.கொ : அதெப்படி? நாங்கள் தோண்டிய குழி சிறியதாயிருந்தது,
என்று தெரிந்ததால், கால் கைகளைத் தனித்தனி வெட்ட
வேண்டியதாயிற்று. அதன்பிறகு, அவன் வாயில்
மீண்டும் துணியை அடைத்தோம். கூச்சலிடாமல்
மல்லாத்திப் போட்டோம். இரு காலும் இரு கையும்
அறுப்பட்ட முண்டம் செந்நீரில் நனைந்தபடி திரு திரு
என்று விழித்தது கண்ணை! இரு இரு என்றான் என்
தம்பி! அப்போது அவன் எழுந்து ஓடிவிட முயன்றான்.
கிரு கிரு என்று சுழன்றது குறையுடம்பு.

பொன்னன் : ஐயோ! ஐயோ! அப்பா! அப்பா! நான் கொலைகாரன்.
நல்லாரை நோக்கித் தவங்கிடக்கும் ஏ தொல்லுலகே!
(எழுந்து உரத்த குரலில்) பொல்லான் என்னுயிர் போக்கா
விடில் தூய உன்மேனி தீயதாய் விடுமே! பல் கோடி
மக்களைப் பெற்ற நல்லுலகே! அவர்கள் அனைவரும்
நல்லபடி வாழ வேண்டும் என்று சொல்லுகின்றாய். என்
தாய் வயிற்றில் இருவர் பிறந்தோம். பெற்றார் இறந்தார்.
ஒருவன் மற்றொருவனுக்கு உற்ற துணையாகாது,
ஏதுமறியா இளையானை, சூது நெஞ்சத்தால் மூத்தான்
துடிதுடிக்கக் கொலை செய்தான் எனில், காது கேளாது
இருப்பாயோ! அமைதி வேண்டி யிருக்கும் அன்பு
மக்களே! நான் செய்த வன்பு பொறுத்தால் பின்பு

நல்லதன் நன்மையும் தீயதன் தீமையும் மறையுமே! நான்
கொலைகாரன்; நான் கொலைகாரன்! தண்டனை
யிடுங்கள்! தண்டனை இடுங்கள்!

சி.கொ. : (அவன் வாயைக் கையால் பொத்தி) அறிவிழந்தீரா!
உலகை அழைக்கிறீர்! உலகைத் தண்டனை கேட்கிறீர்!
கொலை செய்வித்த உமக்குத் தண்டனை கொடுப்போர்
கொலைசெய்த எம்மை விடுவாரோ! நீவிர் ஆண்டீர்,
அனுபவித்தீர், உயிர்விடத் துணிந்தீர். நாங்கள் ஒரு
தாய்க்கு இருபிள்ளைகள், இன்னும் நெடுநாள் இருக்க
எண்ணுகிறோமே.

(பொன்னன், உணர்வு கலங்கி மண்ணிற் சாய்கிறான்;
அவனைப் பிடித்து மீட்டும் சாய்வு நாற்காலியில் வளர்த்தி
உடன் இருக்கிறார்கள்.)

காட்சி - 29

இடம் : கார்வண்ணர் சத்திரம்

காலம் : இரவு

உறுப்பினர் : வேலு, சீனு, முத்து முதலிய மாணவர்கள்.

(சத்திரத்தின் முன்புறத்தில் வலப்புறத்து அறையில் மாணவர் பேசியிருக்கிறார்கள்.)

வேலு : பொழுதோடு போய்ச் சாப்பிட்டு வந்துவிடுவோமோ.

சீனி : என்னடா, இன்னும் மணி ஆறுகூட ஆகவில்லையே

முத்து : வேம்பு, சாப்பாட்டு விடுதியை நினைத்தால் பாம்பாகச் சீறுகிறது நெஞ்சம்.

வாலி : பகல் சாப்பாடு நன்றாகத்தானே இருந்தது.

பெருமாள் : அதில், எனக்குப் பிடித்தவை இரண்டே இரண்டு. ஒன்று வாழையிலை, மற்றொன்று வெந்நீர்!

வேலு : ஏனப்பா, உப்பிலும் தப்பில்லையே.

பெருமாள் : ஆமாம். தவறிவிட்டேன்.

சீனி : அதெல்லாம் இருக்கட்டும் யாராவது ஒரு பாட்டுப் பாடுங்கள், பொழுது போகட்டும் நல்லபடி.

வாலி : ஆமாம். அப்பா பெருமாள், நீதான் பாடு ஒன்று.

பெருமாள் : நான் நன்றாகப் பாடமாட்டேன்.

வாலி : என்ன அப்படிச் சொல்லுகிறாய்? அன்றொருநாள் பாடினாய். கேட்டேன் சொல்லெல்லாம் வெல்லம் போல் சொன்னாய். பண்முறை அனைத்தும் விண்ணென்று மேலேறுவதும் உண்னென்று உவக்கக் கொடுப்பதுமாய் இருந்தது! சும்மா பாடு.

(பாடத் தொடங்கிறான் மேலே பார்த்தபடி. அவன் மேலே பார்ப்பதை அனைவரும் பார்க்கிறார்கள். அதற்குள் அங்குப் போட்டிருந்த மேசையின்மேல் ஒரு நாற்காலியை எடுத்துப் போட்டு அதன்மேல் ஏறுகிறான் வாலி.)

- சீனி : ஏனப்பா ஏறுகிறாய்?
- வாலி : பாடு என்றால், இவன் மேலே பார்க்கிறானே. மேலே எந்த இடத்தில் பாட்டு எழுதி வைத்திருக்கிறான் என்று பார்க்கிறேன்.
- சீனி : கேலி பண்ணாதே. நீ, பாடப்பா.
- வாலி : (பாடுகிறான்) நீ, இருப்பதென்ன நிலை? நெஞ்சே! நாளை நீ, இருப்பதென்ன நிலை?
- பெருமாள் : நிறுத்தப்பா! மூதேவிப் பாட்டு. நாளைக்கு நீ இருப்பது என்ன நிலை? நாளைக்குச் செத்துப்போவது மட்டும் நிலையோ? நல்ல மொழியில் நல்ல கருத்தில் வாழ்வுக்கு வழிகாட்டியாகவோ, உள்ளத்திற்கு இன்பம் ஊட்டுவதாகவோ, ஒரு பாட்டும் தெரியாதோ உனக்கு?
- வாலி : இதைத்தான் பாடுவேன்.
- பெருமாள் : வாழும் வீட்டில் மரநாய்! வேண்டாம். நான் ஒன்று சொல்லட்டுமா?
- சீனி : என்ன அது?
- பெருமாள் : நான் குகன் பாடம் படிக்கிறேன் கூத்தாடு வதற்கு, அதைச் சொல்லிக்காட்டவா? பாட்டல்ல, உரை நடை.
- சீனி : உரைநடையா?
- வாலி : அதனாலென்ன?
- பெருமாள் : உரைநடை என்றால், நடிப்புடன்!
- சீனி : ஓகோ! அப்படியானால், நன்றாயிருக்கும். ஆகட்டும்.
- பெருமாள் : (எழுந்து) மழைக்கும், காய்ந்துவிழும் தழைக்கும் ஏது? இந்த முழக்கம்?

(அங்கொரு குன்றின் மீது, அதாவது, அங்கிருந்த மேசையின் மீது ஏறிக் கையைக் கண்ணுக்குக் குடையாக்கிக் குறித்துப் பார்க்கிறான் ஓசை வரும் வழியை)

என்ன காட்சி! மக்கள் உடலோ அன்றிக் கடலோ முகில் திரண்டு மண்ணிற்படலோ! அடலோடு எதிரிவிட்ட

படையா, திசைமறக்கும் தடையா, பெருநடையாய் வருகின்றார்கள். அவை எவை? ஓகோ! தேர்வந்தன. பார்வந்த தெனும்படி ஊர்வந்தன, கதிரை வீசும் முகபடா மணிந்த குதிரைவந்தன, வாளை அளாவும் யானை வந்தன. சரிதான், பரதன்! ஒத்திருக்கும் சத்துருக்கள்!

(என்றிவ்வாறே பெருமாள் தொடர்ந்து பேசுகிறான் . அங்கே, அதே நேரத்தில் பொன்னன். உணர்வு பெற்றுத் தலை தூக்கிப் பேசத் தொடங்குகிறான்.)

பொன்னன் : தம்பி; தம்பி!! என்னை நம்பியிருந்தாய்! உடன் பிறந்தேன். கடன்பிறழான் என்று நம்பியிருந்தாய். காலை வெட்டிக் கையைக் களைந்து, உன்னை மேலும் என்னென்ன இன்னல் புரிந்தார்கள்! என்னால் என்னால்! பழிக்குப்பழியாக என்னை ஒழிக்கட்டும் இந்த ஊர். ஊர்மறந்தால், அழிக்கட்டும் என் கையே என்னை! ஆம். உளந்தவறி, வாய்தவறி, ஒழுக்கந்தவறி, உடன் பிறந்த இளந்தம்பி உயிரைக் களைந்தெறிந்த பொன்னைப் பிளந்தெறிந்தார் என்று என் மனைவியிடம் பிறர் சொல்லவேண்டும். இல்லாவிடில் உயிரோடு அவள் முகத்தில் நான் விழிப்பதெப்படி? ஐயோ! அன்னை யினும் அன்புடன் அவனை வளர்த்தாளே?

(இதே நேரத்தில் குகனாகப் பேசும் பெருமாளின் குரல் பொன்னன், இருகொய்யா ஆகியவர் காதில் விழுகிறது.)

பெருமாள் : உடன் பிறந்தவனின் உடைமை பறித்தாய், தீயவனே! அவன், உயிர் பறிக்கவும் நினைத்தாயா?

பொன்னன் : (உற்றுக் கேட்கிறான்) நான் தீயவன்தான்! ஊர் அறிந்தது என் சூழ்ச்சியை, என் கொலைச் செயலை!

பெருமாள் : ஆம், அவனே! அடே! காட்டுகிறேன் என் கை இருப்பை, வாட்டுகின்றேன் உன்றன் உயிரை.

பொன்னன் : வாட்டுகிறேன் உன்றன் உயிரை... .. தண்டனை கேட்கின்றேன். உயிர்வாழ ஒப்பேன். ஆயினும்... .. வாட்டுகிறேன்! என் தம்பியடைந்தது போல்! தாளேனே! நினைத்தால் நெஞ்சு பதைக்கிறதே! என்னைத் தேடியா

வருகின்றார்? அரசினரா? அருகில் வந்துவிட்டார்களா?
விரைவில் பிடித்துப் போவாரோ?

பெருமாள் : வஞ்சகனே, உன் உடன்பிறந்தானுக்கு அன்பன் நான்
என்பது உண்மையாயின் இன்று உன் சதையை நரிக்கு
விருந்தாக்குவேன்.

பொன்னன்: ஆ! சதையை!

(உணர்வற்றுச் சாய்கிறான். இருவரும் தாங்கிப் படுக்க
வைக்கிறார்கள்.)

சி.கொ. : அண்ணேன்! கொஞ்சம் சிரிக்க அனுமதி கொடுக்கிறீர்களா?

பெ.கொ. : எனக்கு வரும் சிரிப்பு வயிற்றைக் கிழிப்பினும் வாய்
திறக்கிறேனோ? அழுத்திவை! அழுத்திவை!

(உடனிருந்து தேற்றுகிறார்கள்.)

காட்சி - 30

இடம் : கார்வண்ணர் சத்திரம்

காலம் : இரவு

உறுப்பினர் : மரக்கால், போலீசு முதலியோர்.

(மரக்கால், பொன்னனின் மூடப்பட்டிருக்கும் வீட்டின் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருக்கிறான். போலீசுக்காரன், கையில் அரிசினர் அறிக்கையுடன் வருகிறான்.)

மரக்கால் : ஏன் போலீசுக்காரரே என்மேலே வழக்கா? எங்க ஐயா மெலேயா?

போலீசு : உங்க அய்யாமேலே.

மரக்கால் : சரியா போச்சி. நல்லவேளைக்கி வந்து ஒத்துக்கினிங்க.

போலீசு : என்னா சேதி!

(இதற்குள் தெருவின் கடைசி வீட்டுக்காரர், போலீசுக் காரனிடம் ஏதோ முறையிட வருகிறார்.)

கடைசி வீடு : அண்ணைக்கி ஒருநாள் எங்க லூட்டே சாவுங்க. பொணம் எடுக்கப்போற வேலையிலே இந்த மரக்கால் ஒரு கலகத்தெ வளத்திபுட்டாருங்க.

போலீசு : என்னா?

மரக்கால் : விரிவா, மெதுவா சொல்லிவாங்க. போலீசுக்காரரே உத்துக் கேளுங்க.

கடைசி வீடு : அந்தலூட்டே இவுரு இருந்தாரு. இவுரு கூட எரநாறு முந்நாறுபேரு ஒரே கூட்டமா இருந்தாங்க. அவுங்க கிட்டே என்னமோ இவுருசொல்லி அனுப்பி புட்டாரு. அவுங்க அவ்ளோபேரும் சாவு லூட்டேவந்து நெறைஞ்சி புட்டாங்க. பொணத்தை எடுத்துப் போம் போது கூட வந்தாங்க. நானு வருத்தமா கூடப் போனேன். அவுங்கள்ளே ஒருத்தன் வந்தான். எனக்கு அந்தவேலையெ குடுங்கண்ணான். ஓடனே இன்னொருவன் அதேமாதிரி.

தொடந்தாப்லே வேறொருவன் அதே பாங்கு! இன்னொருவன், இன்னொருவன். ஐயையோ, போதும். என்னா சொல்லியும் எவனும் கேக்கவேயில்லே. எம்.ஏ. இண்ணான் ஒருத்தன் என்னென்னமோ! சுடுகாட்டுக் கும் வந்துபுட்டானுவ. அங்கே நானு தனியா ஒக்காந்திருந் தேனா பிச்சிப் பிடுங்கினாங்க. வேலையுமில்லே கீலை யுமில்லேண்ணேன். நம்பலே. கடைசியா சுடுகாட்லே பொணம் தூக்கவனுக்கும் மத்தவங்களுக்கும் கூலி குடுக்றாங்க. இவுங்க என்னா பண்றாங்க, உங்களுக்காக வெளியூர்லே இருந்து வந்தோமே எங்களுக்கு போகக் கூலி வந்த கூலி குடுங்கண்ணாங்க. ரொம்ப தொந்தரவா போச்சி அவங்களே வெட்டி அனுப்றது. இவுரு மேலே வழக்கு போடுங்க போலீசுக்காரரே.

போலீசு : நீர், என்னா சொல்றீர்?

மரக்கால் : கொஞ்சம் குறுக்குக் கேள்வி கேக்றங்க, அவரை. எங்க தெருவு கடைசி வூட்டுக்காரரே, அந்த வூட்லே ஒங்க சொந்தக்காரர் செத்துப்புட்டாங்களே என்னமா செத்தாங்க? காய்ச்சலா?

கடைசி வீடு: காய்ச்சல்தான், வேறென்னா?

மரக்கால் : தெருவாரு எத்தினிப் பேருவந்தாங்க சாவுக்கு?

கடைசி வீடு: எனக்கும் தெருவுக்கும் பகை!

மரக்கால் : பொணம் எடுக்க ஆள் கெடைச்சாங்களா?

கடைசி வீடு: தெருவாரு, பொணந் தூக்றவங்களே போவாணாம்னு கட்டுப்பாடு பண்ணாங்க.

மரக்கால் : அப்படிண்ணா, ரொம்ப தொல்லேபட்டிங்க ஆளு இல்லாமே?

கடைசி வீடு: ஆமாம்.

மரக்கால் : பொணத்துக்குக் கூட வர்றதுக்கு மனசாளும் இல்லே. ரொம்ப அவமானமாத்தான் இருந்திருக்கும்.

கடைசி வீடு: ஆமாம்.

மரக்கால் : அதெல்லாம் நெனச்சித்தான் கூட்டம் அனுப்பேன். ஒங்களுக்குப் புத்தி இல்லாமபோனா நான் என்னா பண்றது.

கடைசி வீடு: புத்தியில்லையா? ஆருக்குப் புத்தியில்லெ?

மரக்கால் : பின்னே என்னா? வந்த கூட்டத்திலே நாலு பேரைப் புடிச்சி தூக்கு பொணத்தோன்றதுதானே? நெருப்புச் சட்டியை ஒருத்தன்கிட்டே குடுத்துத் தூக்குன்றதுதானே! ஒருத் தனைப் பொரி எறைக்கச் சொல்றதுதானே. பந்தம் புடிக்கச் சொல்றதுதானே.

போலீசு : பி.ஏ. எம்.ஏ. குடுத்தவுங்களையா?

மரக்கால் : ஏன் செய்யமாட்டாங்க? வேலை இல்லாத் திண்டாட்டம் எனக்கல்லவா தெரியும்! சொல்லிப் பாக்கறதுதானே.

கடைசி வீடு: புத்தி இல்லேண்ணியே, என்ன? போலீசுக்காரரே நீர் சாட்சி.

மரக்கால் : அது இருக்கட்டுங்க, மடியிலே என்னாங்க.

கடைசி வீடு: அஞ்சி ரூபா! ஏன்?

மரக்கால் : எடுங்க கையிலே. ஒங்க நன்மைக்குத்தாங்க!

கடைசி வீடு: கையில் எடுத்துக்கொண்டு சரி. எடுத்துக்கினேன்.

மரக்கால் : அந்த லூட்டே செத்துப்புட்டாரே அவுரு காய்ச்சலாலே சாவலே. கடுப்னாலே சாவலே. மூச்சடக்கி சாவலே. மூக் கொடைஞ்சி சாவலே. மாரடச்சிச் சாவலே. வாந்தி எடுத்துச் சாவலே. சொல்லிபுடுவேன்! அந்த அஞ்சி ரூபாயெ குடுத்துடணும் “கா” போடு பணத்தே, “கால” போட மாட்டியா? போட்டுடு. (போலீசம் கை நீட்டுகிறது மரக்காலும் நீட்டுகிறான்) இப்பிப்போடு (வாங்கிக் கொள்கிறான் மரக்கால்.)

போலீசு : ஓகோ, காலராவா: போலீசுக்குத் தெரிவிச்சியா?

கடைசி வீடு: இல்லிங்க.

போலீசு : அதோ சொன்னாரே மரக்கால்.

கடைசி வீடு: கேளுங்க.

போலீசு : என்னா மரக்கா, “கால” இண்ணியே.

மரக்கால் : காலபலம்! காலபலம்! காலபலம்!

போலீசு : காலபலம் சரிதான். பணம் ஏன் நீ வாங்கினே?

மரக்கால் : பணமா அது மூலபலம், மூலபலம், மூலபலம்! கடைசி
வூட்டுக்காரரே, நீங்க, போங்க. (அவன் போய் விட்ட
பிறகு) ஏன் போலீசுக்காரரே அவர் கையால் நீங்க இந்த
அஞ்சி ரூபாயே வாங்கலாமா? இந்தாங்க நீங்க இதை
வைச்சிக்கிங்க. அவுங்க வூட்டே காலராவிலே செத்துப்
பூட்டாங்க. ஒண்ணும் நடவடிக்கை எடுக்காதிங்க.

போலீசு : சரி. இந்த அறிக்கையெ பொன்னன்கிட்ட குடுத்துடுங்க.

மரக்கால் : அதான் சரியில்லேண்ணேன். நேரா போங்க சத்திரத்துக்கு!
ஐயர் கடையைத்தாண்டி, உள்ளே போய்க் கதவைத்
தட்டுங்க. என்னாண்ணு! கேப்பாங்க. அறிக்கை
இண்ணுங்க. திறந்து வாங்கிக்குவாங்க. நான் கூட
அங்கத்தான் வர்றேன். ஆனா நானு தோட்டத்துப்
பக்கத்து வழியா உள்ளே பூடுவேன். நீங்க அறிக்கையே
குடுத்துட்டு, ஏதாவது நைவேத்யம் பெத்துக்கினு
வூட்டுக்குப் போங்க.

(போலீசுக்காரன் போகிறான்.)

காட்சி - 31

இடம் : கார்வண்ணர் சத்திரம்

காலம் : இரவு

உறுப்பினர் : பொன்னன், சின்ன கொய்யா, பெரிய கொய்யா, போலீசு, மரக்கால், தங்கம் முதலியோர்.

(பொன்னன் கண் திறக்கிறான்; உற்று நோக்குகிறான் இருவரையும்.)

பொன்னன் : தம்பி! எப்போது பார்ப்பேன்! கொலைக்காரர்களே, என்ன கொடுமை செய்தீர்கள்! என்னைப் பிடிக்க வந்தவர்கள் எங்கே? ஐயோ! ஐயோ! என் சதையை நரி தின்னும் என்றார்களே! ஐயா, நான் சாகப் பின் வாங்கவில்லை. என் தம்பியை நீங்கள் செய்தது போலச் செய்வார்களே என்று, என் தம்பி நடுங்கியது போல நான் அஞ்சி நடுங்குகிறேன். என்ன நிலை! என்ன நிலை! இன்ப உலகத்தை நான் துன்ப உலகமாக்கிக் கொண்டேன். தீர்ந்தது என் வாழ்வு! ஐயோ!

(என்று உரக்க அலறுகிறான். கதவு தட்டப் படுகிறது.)

சி.கொ. : யார்?

போலீசு : போலீசுக்காரன், கதவைத் தெறங்க.

பொன்னன் : (உடல் நடுங்கி எழுந்து பலபக்கங்களிலும் ஓடியபடி) ஐயா, பிடிக்க வந்து விட்டார்களே! என்ன செய்வது?

பெ.கொ. : இந்த அறையில் புகுந்து கொள்ளுங்கள். கூச்சலிடாதீர்கள்.

(அங்கிருந்த ஓர் அறையில் புகுந்து கொள்ளுகிறான் பொன்னன். கதவைச் சாத்தி விடுகிறான் பெரிய கொய்யா. சின்ன கொய்யா போலீசுக்காரன் தட்டும் கதவைத் திறக்கிறான்.)

சி.கொ. : மெதுவாகப் பேசுங்கள் போலீசுக்காரரே.

போலீசு : பொன்னன் எங்கே?

சி.கொ. : ஏன்? அறிக்கைதானே, என்னிடம் கொடும்.

போலீசு : அவரிடம் கொடுத்தால் ஏதர்வது கிடைக்கும்.

சி.கொ. : நான் கொடுக்கமாட்டேனா என்ன?

(அறிக்கையை வாங்கிக் கொண்டு ஒரு பீடியை அவனிடம் கொடுக்கிறான். அவன் அதை உற்றுப் பார்த்து விட்டுக் கூறுகிறான்.)

போலீசு : என்னாய்யா இதுதானா?

சி.கொ. : வேறு காசு இல்லை. பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம். பீடியைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடும் என்னிடமே.

போலீசு : அப்றம் வர்றது சரிதான், பீடியை ஏன் கேக்றீர்?

சி.கொ. : பீடியைக் கொடுக்கவிட்டால் அப்றம் வந்து பயனில்லை.

போலீசு : அப்படியா?

(பீடியைப் பிறகு கொடுக்கப் பார்க்கிறான், கொடுக்கப் போகிறான். கையை இழுத்துக் கொள்ளுகிறான்.)

போலீசு : சரி. பீடியே போதும்.

(என்று சொல்லிப் போகிறான். அவன் போனபின் கதவைச் சாத்திவிட்டுப் பொன்னனைத் திறந்து விடுகிறான்.)

பொன்னன் : (இரக்கமாக) ஐயா, அவன் என்ன சொன்னான்?

சி.கொ. : நீதி விளக்கத் தலைவர் கூப்பிட்டிருக்கிறார்.

பொன்னன் : என்ன சொன்னீர்கள்?

சி.கொ. : இங்கே இல்லையென்று சொல்லியனுப்பி விட்டேன்.

பொன்னன் : பிறகு என்ன செய்வது?

சி.கொ. : உங்கள் மனைவி, உறவினர்களிடம் சொல்லிக் கொண்டு, சொத்து முதலியவைகளை யாருக்கு எழுத வேண்டுமோ எழுதிவிட்டு, விளக்கத்தலைவரிடம் போக வேண்டும்.

பொன்னன் : விளக்கத்தலைவர் என்ன செய்வார்?

சி.கொ. : இப்படியெல்லாம் உம் தம்பியைக் கொலை செய்ததால் அதுபோலவே உம்மையும் செய்யும்படி தீர்ப்புக் கூறுவார்

பொன்னன் : ஐயோ! தம்பி, தம்பி, நான் கொலைகாரன்! எனக்குத் தண்டனை வேண்டும், வேண்டும்! ஏன் ஐயா! என் தம்பி இப்படியெல்லாம் இன்னல் அடைந்தான் என்று அவர்கட்கு எப்படித் தெரியும்? கொலை செய்யும் போது எவராவது பார்த்திருப்பார்களா?

சி.கொ. : கால்களும் கைகளும், அறுபட, அறுபட்ட இடத்தில் செந்நீர் பீரிட்டடிக்க, இரங்கத்தக்க நிலையில் அவன் கிடந்தானல்லவா? இதைச் சொல்லவே நாக்குக் கூசுகிறது. அப்படி அவன் கிடந்தான். அப்போது அங்கிருந்த பறவைகள் அழுதன. மரங்கள் அழுவதுபோல் கிளைகளை அசைத்தன. தழைகள் ஆடும் ஒலி ஐயோ என்று கூவியழுதது போல் எங்கள் காதில் கேட்டது. என் அண்ணன் அதற்குள் தீ மூட்டினான். கட்டைகள் கனிந்து கொழுந்து விட்டு எரிந்தன. அதில் உன் உடன் பிறந்த அழகனை உயிரோடு போட்டோம்.

பொன்னன் : ஐயோ! ஐயோ! எதற்காக? தீயவர்களே, மனிதர்களா? பிணந்தின்னும் நரிகளா? கொலைக்கஞ்சாப் பாவிகளே.

சி.கொ. : ஏனையா இப்படிக் கூவுகிறீர்? நடந்ததைக் கேளும்!

பெ.கொ. : கூறுவதென்ன? பிள்ளையின் உடல் தீயில் மள மள வென்று பொரிந்தது, எரிந்தது. உடற்குப்பையைக் காலால் அந்தக் குழியில் தள்ளினோம்; மண்ணைத் தள்ளினோம். வந்தோம். நீரும் அழவேண்டிய கடமைக்காக அழுதீர். அவ்வளவுதான்.

பொன்னன் : தம்பி! (உரக்க அழுதபடி சுற்றும் முற்றும் பார்க்கிறான்.)

சி.கொ. : ஏனையா கூவுகிறீர்? உடனே நீர் வீட்டுக்குப் போவது தானே?

பெ.கொ. : போய்விடும் ஐயா வீட்டுக்கு.

பொன்னன் : என் வீட்டுக்கா? இந்தக் கொலை செய்த உடம்புடனா? அந்தச் சேயைத் தாயாய் வளர்த்த மின்னொளியின் எதிரிலா? மற்றும் அவன்பால் அன்புள்ள இன்னமுதின எதிரிலா? எப்படிச் செல்வேன்? இல்லை. இல்லை.

சி.கொ. : இளையவன் இறந்துபற்றி வருந்துவார்களா? ஏன் வருந்துகிறார்கள்? என்ன நீர் சொல்வதெல்லாம் வேடிக்கை. இது உம் வாடிக்கை போலிருக்கிறது! அவன் இறந்தான், தொலைந்தான், என்றால் அவனுக்குள்ள இருநூறாயிர ரூபா சொத்து வந்ததென்று நினைத்து, இனிமேல் கராச்சிப் புடைவையும் காருமாக உலாவலாம் என்று மகிழ்வார்களா, வருந்துவார்களா?

பொன்னன் : ஐயா, ஐயா படித்த பெண்கள்! ஒழுக்கம் உடையவர்கள். அவனைக் கொலை செய்தது கேட்டால் உயிர் விடுவார்கள். மகிழமாட்டார்கள். அதைவிடக் கொலை செய்வித்த என்னுடல் பழிக்குப் பழியாகப் பிளக்கப் பட்டது என்று கேட்டால் ஒருகால் மகிழ்வார்கள். என்னை, விளக்கத் தலைவர் கொலைக் குற்றஞ்சாட்டி என் உடலைத் துண்டு துண்டாக நறுக்கித் துடிக்கும்படி செய்யும் வரைக்கும் நான் இந்தத் தீய உயிரை வைத்திருக்க வேண்டாம்! வேண்டாம்.

(பல பக்கங்களிலும் பார்க்கிறான். அங்கொரு கொடுவாள் கிடக்கிறது. அதைப் பாய்ந்து எடுக்கிறான். ஆனால், சின்ன கொய்யா அதைப் பிடுங்கிக் கொள்ளுகிறான்.)

சி.கொ. : போய்விடும் ஐயா வீட்டுக்கு.

பொன்னன் : போகமாட்டேன் உம்மைக் கெஞ்சுகிறேன்! கத்தி!

சி.கொ. : ஏன் போகமாட்டீர்!

பொன்னன் : அவள், என்னை அருவருப்பாள். துன்ப முகத்தோடு பார்ப்பாள்.

சி.கொ. : அந்த அம்மாவே உம்மிடம் வந்து, செய்தது போகட்டும், நீர் வீட்டுக்கு வாரும். நமக்குச் சொத்து மிச்சந்தானே என்றால் போவீரா?

பொன்னன் : ஐயோ! அவளா சொல்லுவாள்? அவளா மகிழ்வாள்? உயிர்விடுவாள் கண்ணப்பன் இறந்தது பற்றி.

சி.கொ. : இல்லை, அந்த அம்மா மகிழ்வாள். மகிழ்ச்சி தெரிவித்தால் சரிதானே.

பொன்னன் : ஒரு போதும் மகிழாள் ஐயா,

சி.கொ. : மகிழ்வாள். மகிழ்வாள். அவளுக்கு மகிழ்ச்சி தான் இதோ பாரும.

(தன் மீசை, தலைக் குல்லாயைக் களைந்து)

நான்தான் மின்னொளி. (அடுத்து நிற்கும் பெரிய கொய்யாவைக் காட்டி) இவர்தான் என் காதலர்.

பொன்னன் : (உற்றுப் பார்த்து) அடி தீயவளே! நீயா? உன் கையாலேயா என் தம்பியை இவ்வாறு பாடுபடுத்தினாய்? ஐயோ! அவனை வளர்ப்பது போல் மேலுக்குக் காட்டினையோ? என் தம்பி! கள்ளம் கபடில்லாத என் தம்பி. இந்நாள் வரைக்கும், பசிகொண்ட புலியினிடத் திலா வாழ்ந்து வந்தான்? உனக் கென்னடி செய்தான் அவன்? ஐயோ! ஐயோ!

சி.கொ. : எண்ணிப் பாரும. நீர் அவனை ஒழித்துவிட்டு அவன் சொத்தைச் சென்னையிலுள்ள கண்ணம்மா மகிழ்ச்செலவு செய்யலாம் என்று நினைத்தீர். நான் உம்மையும், உம் தம்பி இருக்கானே சிறுத்தைக் குட்டி அவனையும் ஒருமிக்க ஒழித்துவிட்டு, இதோ கழுத்து மட்டும் மீசையுள்ள என் கண்ணாளருடன் காலந் தள்ளலாம் என்று திட்டம் போட்டேன்! கூச்சலிடாதீர். அகப்படவைப்பேன் உம்மை!

பொன்னன் : (அவனையும், அருகில் நிற்கும் பெரிய கொய்யாவையும் உறுத்திப் பார்த்து, தன் இரு கைகளையும் தலைமீது வைத்துத் தலைமயிரைப் பிய்த்துப் பிறகு ஓர் முடிவுக்கு வந்தவன்போல) நான், கூச்சலிடவில்லை, உடன் பிறந்தான் போனான். மனைவி, என் கண்ணெதிரில் வேறு ஒருவனுடன் நிற்கிறாள். என்னை உடல் கிழிக்க அறமன்றம் தேடுகிறது, ஆம்.

(ஒடிவந்து மின்னொளியின் எதிரில் முழந்தாளிட்டுக்
கெஞ்சிய முகம் காட்டி)

மின்னொளி! உன்னை, இறுதியாக ஒன்று கேட்கிறேன்.

மின்னொளி : என்ன கேட்கிறீர்?

பொன்னன் : உன் கையால், என்னை வெட்டித் தள்ளினால் உன்மீது
குற்றம் வரும். அந்தக் கத்தியைக் கொடு!

(என்று கையை நீட்டிக் கெஞ்சுகிறான்)

மின்னொளி : (அண்டையில் நிற்கும் பெரிய கொய்யாவின் தோளில்
கையைப் போட்டு, அவனுக்கு ஒரு முத்தம் தந்து) என்
காதலரே! உமது தீர்ப்பென்ன?

பெ.கொ. : எனது தீர்ப்பா? கேளடி! நாம் இருவரும் சற்றுநேரம் கை
கோத்து மகிழ்ச்சிக் கூத்தாடுவோம். அவர், களைப்பாய்
இருக்கிறார். அதோ அந்தப் பெட்டியிலிருக்கும் இளநீர்க்
காயில் ஒன்றை எடுத்து வரச்சொல். சீவிப் பொத்த
லிட்டுத் தருகிறேன். குளுகுளு வென்று முதலில் குடிக்
கட்டும். அதன் பிறகு நம் ஆடல், பாடல்! அதன் பிறகு,
நம் கண்ணெதிரே, நம் உள்ளம் களிக்க, இந்தக் கத்தியால்
கழுத்தை அறுத்துக் கொண்டு வீழ்ந்து சாகட்டும்.

பொன்னன் : அதன் பிறகு, கத்தியைக் கொடுக்கிறீர்களா?

(சென்று, அங்கு மூலையில் இருந்த பெரியதொரு
பெட்டியைத் தலைகுனிந்து பார்க்கிறான் பொன்னன்!
கண்ணப்பனும் மரக்காலும் பெட்டியுள்ளே இருந்து எழுந்து
நிற்கிறார்கள்.)

மரக்கால் : தம்பி, சாவலிங்க.

பொன்னன் : தம்பி, கண்ணப்பா!

(என்று தம்பியைக் கட்டி அணைத்தபடி திரும்புகிறான்.
அதற்குள், பெரிய கொய்யாவாக இருந்த இன்னமுதும்
தன் மாற்றுடை நீக்கி நிற்கிறாள்!)

பொன்னன் : (தம்பியை விட்டுவிட்டுத் தன் இருகைகளையும் ஏந்திய
படி) படித்த பெண்களே! கொலை முயற்சியினின்று
என்னை நல்லநிலை நிறுத்திக் காத்தீர்கள். மண்கல்
என்று நினைத்தேனே பெண் கல்வியை. காட்டாறு

போலக் கண்டபடி நடக்கும் காளையர்க்கு நல்லொழுக்கம் ஊட்டாமல் ஊட்டி உயர்நிலைப்படுத்துவார் கற்றறிந்த ஒண்டொடியார் என்பது கண்டேன். பொருள் பெற்றிருந்தேன். ஆம் இருள் பெற்றிருந்தேன். திருந்தேன்; உங்கள் அருள்பெற்றுத் திருந்தினேன். காசுக்காக உடன் பிறந்த கண்ணை அழிக்க நினைத்த கடையேன். கன்னெஞ்சம் உடையேன். தீய நடையேன். எத்தீமை செய்யவும் பின் இடையேன். கல்விகற்ற உங்கள் துணை வலியால் ஒரு கேடும் அடையேன் ஆயினேன். கடற்பிறப்பு வையத்தில் அடற்பிறப்பார் ஆனாலும் உடற்பிறப்பால் தோள் வலிபோம் என்பார் உயர்ந்தோர். மடப்பிறவி, மடப்பிறவி எய்தரிய மாணிக்கத்தை எறிந்துவிட எண்ணினேன். உயர்குடி ஒன்று இருப்பதாய் உரைப்பார்; உயர் பண்பு வாழையடி வாழையெனத் தொடரும் என்பார். என் தந்தை உயர் பண்புடையார்; என்னிடம் எவ்வாறு தோற்றிற்றுத் தாழ்வு நடை. பெண்கள் மடமை உடையவர் என்ற மடையர், மாணுடைய அறிவின் வார்ப்படங்களைக் காணுதல் வேண்டும். இந்நாடு உருப்பட வேண்டுமானால் நான் பெற்ற பேறு எவரும் பெறுதல் வேண்டும். நான் மனைவி உடையேன் அல்லேன் கற்ற படியாத மனைவியைப் பெற்றிருந்தேன். ஆடவர் உலகே, நீ கற்ற பெண்ணை மணந்து உற்ற இடரெல்லாம் ஒதுக்கு. கொலையிற் சென்ற என்னுளம் கலையிற் சிறந்த பெண்களின் முயற்சியால் மீட்கப்பட்டது. நீவிரும் தவறு இழைப்பீர். அப்போது உங்களின் தங்கச் சிலைகள் அதினின்று உங்களை மீட்பர். பெண் கல்வி வேண்டும். பெண்கள் விடுதலை வேண்டும். இதனை நான் உணர்கின்றேன்.

மின்னொளி! இந்நாள் நான் ஓர் ஏழை. எனக்கென ஒரு பொருள் இல்லை. அதை, நான் விரும்புவமில்லை. பெண்கல்விக்கென்று பெரும்பொருள் செலவிட்டேனா? பெண்கட்கு விடுதலையில்லாக் கெடுதலை நீக்கத்தான் உழைத்தேனா? பாழான குதிரைப் பந்தயத்தால் கீழான நிலை எய்தி - அம் மட்டோ, வாழாதடிக்க எண்ணினேன், உடன் பிறந்தானை.

மின்னொளி : அத்தான், நீங்கள் ஏழையல்ல. உங்கட்கு இன்னும் இரு நூறாயிர ரூபாய் சொத்திருக்கிறது.

பொன்னன் : எப்படி? ஏது? கைப்பிடியாய் அள்ளி அந்தச் செப்படி வித்தையில் சிதைத்த தொகை சரியாய் இரு நூறாயிரம் ஆயிற்றே!

மின்னொளி : இல்லை? வீரப்பர் வழியிலும், சென்னையில் கண்ணம்மா வழியிலும் நீங்கள் இழந்த தொகை, செலவு போக, நூறாயிரம்! அதை அவர்கள் அவ்வப்போது எனக்கு அனுப்பிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பொன்னன் : அப்படியா?

மரக்கால் : அப்ப, நூறாயிரம் ரூபா ஐயாவது கல்லுப் புள்ளாராட்டம் நம்பூட்டிலே உக்காந்துக்கினுதான் இருக்குதோ?

மின்னொளி : வேறென்ன? கீழே போட்டு விடுவேனா?

மரக்கால் : அதுக்கில்லேம்மா. செல பேருங்க ஆப்டறதே அப்படியே ஆத்தா ஓட்டுக்கு அனுப்பிடுவாங்களே.

மின்னொளி : நான் அங்கு அனுப்பவில்லை. அவர்கள் தாம் நூறாயிரம் ரூபாய் அத்தானுக்கு கொடுக்கச் சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறார்கள்.

பொன்னன் : என்ன மின்னொளி?

மின்னொளி : எனக்கு ஐம்பதினாயிரமும் அக்காவுக்கு ஐம்பதினாயிரமும் எழுதிவைத்தார்கள். அக்கா அதை எனக்குக் கொடுத்தார்கள். நான் தங்கட்குக் கொடுத்து விட்டேன்.

பொன்னன் : என்ன மகிழ்ச்சி? எனக்கேன் இன்னமுது?

இன்னமுது : இல்லை. இருக்கட்டும். என்னை மணந்தார், குதிரைப் பந்தயத்தில் ஒன்றையும் இழந்துவிடவில்லை.

பொன்னன் : சென்னையில், இந்தக் கண்ணம்மா, எனக்கு மட்டும் தெரிந்தவள் என்றல்லவா எண்ணினேன்.

மரக்கால் : நீங்க, என்னையும் அப்படித்தான் நெனைச்சிருந்திங்க.

பொன்னன் : அதுவும் பொய்தானே. நீயும் மின்னொளி, இன்னமுது பங்கில்தான இருந்து வந்தாய்?

மரக்கால் : வேறே என்னாங்க. ஒங்க பங்கில இருந்துட்டா இந்த மாதிரி முடிவு உண்டாவுங்களா?

பொன்னன் : வீரப்பர், மரக்கால், மின்னொளி, இன்னமுது - அதோ தங்கம் - அனைவரும் ஒரு சார்பாக இருந்தீர்களா என்னைக் காப்பாற்ற? அனைவர்க்கும் நன்றி. கண்ணம் மாவை நான் மிக இலேசாக எண்ணினேன். அவள் படித்தவள் என்கூடக் காட்டிக் கொள்ள வில்லை.

இன்னமுது : மரக்கால் காட்டிக் கொண்டாரா? இல்லியே அதுபோலத் தான்.

மரக்கால் : இருக்கட்டுங்க. ஓட்டுக்குப் போனதும் இப்போ நீங்க சொன்ன மாதிரி நல்லவரா நடந்துகொள்ளுங்க. மறந்து புடக் கூடாதுங்க. ஒங்களுக்குச் சொத்து இருந்தா, அதைப் பெண்கள் படிப்புக்குக் குடுப்பேண்ணு சொன்னீங்களே.

பொன்னன் : என் கைக்கு வந்ததும் அப்படியே செய்வேன்.

மின்னொளி : கையில்தான் வைத்திருக்கிறேன் அத்தான். இதோ “பூஞ்சோலை வட்டிக்கடையில்” நூறாயிரத்துக்கு இரசீது. இதோ நூறாயிரம் ரூபாய் சொத்துக்கும் உங்கள் பேருக்கு நன்கொடைச் சீட்டு.

(மின்னொளி கொடுக்கிறாள். அவைகளைப் பொன்னன் பார்த்து மகிழ்கிறான்.)

பொன்னன் : நண்பர் மரக்காலும், இன்னமுது மின்னொளியும் முன்னிருந்து பெண் பாடசாலை ஒன்றும், பிள்ளைப் பேற்று மருத்துவ விடுதி ஒன்றும் ஏற்படுத்தும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

மின்னொளி : உயர் கல்வி கற்க விரும்பும் பெண்களின் உதவிக்காக ஒரு தொகை ஒதுக்க வேண்டும்.

பொன்னன் : அவ்வாறே செய்து விடுங்கள். அந்த அற நிறுவனங்களை மேற்பார்வை பார்ப்பதும், அவற்றிற்கு இவ்வுடலால் இயன்றவாறு உழைப்பதுமே என் நோன்பாகும்.

மரக்கால் : அம்மா. நீங்க அதிலே தலையிடக் கூடாதுங்க, ஏண்ணா. நீங்க பொம்பளே! வெளிவரக் கூடாதுங்க.

பொன்னன் : மரக்கால்! எனக்கு நல்லதோர் தேர்தல் வைக்கிறாய். நான், பெண்கள் உரிமையில் இதற்குமுன் கொண்டிருந்த எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டேன். உறுதியாகவுரைக்கின்றேன். என் மனைவி, என் மூடத்தனமான கட்டுப்பாட்டின்படி வெளியில் வராமல் இருந்திருந்தால் என் நிலை என்னாகும்? என்பால் அருள் உள்ளம் உடைய இன்னமுது நம் வட்டிக்கடையைத் தலைமை பூண்டு நடத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

இன்னமுது : நன்று, அத்தான்.

பொன்னன் : மின்னொளி! இப்போது உணர்கின்றேன் சென்னைக் கண்ணம்மா உன் சொற்படி நடந்து கொண்டாள் என்று. அதற்காக அவள் நான் வருந்தும்படி பல செயல் செய்தாள்.

மின்னொளி : என்கூடப் படித்த கோதை.

பொன்னன் : மின்னொளி! இன்னமுது! இன்னொரு வியப்புறத்தக்க செய்தி, என்னவெனில், சிறிதுகூடச் சின்னக் கொய்யா பெரிய கொய்யாவாக உருமாறியிருந்த உங்களின் அடையாளத்தைத் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

மின்னொளி : நம் வீட்டுக் கொல்லையிலுள்ள கொய்யாக்காயின் பற்றையை இரு கன்னங்களினுள்ளும் அடைத்துக் கொண்டோம். அதனால் உருமாற்றம் ஏற்பட்டதோடு குரல் மாற்றமும் ஏற்பட்டது.

மரக்கால் : அதோட்டுதானுங்க சின்னகொய்யா, பெரிய கொய்யாண்ணு பேருங்க.

பொன்னன் : அந்த உருவம் எப்படி நன்றாயில்லையோ, அது போலவே நன்றாயில்லாத பேர்களையே அமைத்தது, மிகப்பொருத்தம்!

மரக்கால் : என்னா அப்பி சொல்லிபுட்டிங்க! ஆழ்ந்து பார்த்தா அத்தனையும் பொருத்தம். கொய்யாக் கனிண்ணா, தீய

ஆடவர்களால் கொய்யமுடியாத கனி போன்ற
பெண்கள் என்று பொருளுங்க.

பொன்னன் : ஓகோ, மிக்க சுவை!

மரக்கால் : அப்றம் காரோட்டி உருமாற்றமா நல்லாயில்லிங்க?
ஆழ்ந்து பார்த்தா, அம்மா! பெரியம்மா! நல்லாவா
இல்லே?

(தங்கம்மா வந்து நிற்கிறாள்.)

மரக்கால் : கொய்யக்கூடிய பழமிண்ணு ஐயா நெனைக்கக் காரணம்
ஒண்ணு இருந்துதுங்க. ஏண்ணா, அந்தப் பொண்ணு
படிக்காதவதானே. கெட்டவர்கள் கெட்ட நெனைப்
போடு கிட்ட வந்தா வெட்டிப்போடனுமின்ற
நெஞ்சுவலி எப்பி வரும்? எங்கே படிச்சா அவ?

பொன்னன் : (தலைநாணிக் கைகூப்புகிறான்) தங்கம்மா, நான்
செய்தது தவறு. என்னை மன்னிக்க வேண்டுகிறேன்.

(எதிரில், முழந்தாளிடுகிறான். அத் தங்கம்மா அப்பால் ஓடி
நிற்கிறாள்.)

மரக்கால் : இனிமே, தங்கம், இவுருமேலே எரிச்சலா குத்தஞ்
சொல்லமாட்டியே?

தங்கம் : இல்லே. இல்லே.

மின்னொளி : அம்மா, நான்கூட அவர் செய்த பிழைக்கு மன்னிப்புக்
கேட்கிறேன்.

தங்கம் : வேணாங்கம்மா.

மரக்கால் : நானு ஒரே கூச்சல் போடப் போறேங்க. அவளோ
மகிழ்ச்சிங்க எனக்கு! பெண்கல்வி வாழ்க.

அனைவரும் : பெண்கல்வி வாழ்க!

மரக்கால் : பெண்கள் விடுதலை, வாழ்க!

அனைவரும் : பெண்கள் விடுதலை, வாழ்க!